

COMMISSION SPECIALE
RELATIVE AU TRAITEMENT
D'ABUS SEXUELS ET DE FAITS
DE PEDOPHILIE DANS UNE
RELATION D'AUTORITE, EN
PARTICULIER AU SEIN DE
L'ÉGLISE

du

MERCREDI 09 FEVRIER 2011

Après-midi

BIJZONDERE COMMISSIE
BETREFFENDE DE
BEHANDELING VAN SEKSUEEL
MISBRUIK EN FEITEN VAN
PEDOFILIE BINNEN EEN
GEZAGSRELATIE,
INZONDERHEID BINNEN DE KERK

van

WOENSDAG 09 FEBRUARI 2011

Namiddag

La séance est ouverte à 12.44 heures et présidée par Mme Karine Lalieux.

De vergadering wordt geopend om 12.44 uur en voorgezeten door mevrouw Karine Lalieux.

Audition de M. Johan Delmulle, procureur fédéral

Hoorzitting met de heer Johan Delmulle, federaal procureur

La **présidente**: Chers collègues, je propose que nous entamions nos travaux. Nous commencerons par l'audition de M. Johan Delmulle que nous avons d'ailleurs déjà reçu lors d'une commission de la Justice, voici quelques semaines.

Monsieur Johan Delmulle, vous êtes procureur fédéral et, si je peux m'exprimer ainsi, vous avez été désigné comme gestionnaire des dossiers "abus" après la commission Adriaenssens. Vous avez prévu de faire un exposé. Ensuite, les parlementaires poseront leurs nombreuses questions auxquelles vous tenterez de répondre.

Johan Delmulle: Madame la présidente, puis-je vous poser une question préalable? Est-ce normal qu'il y ait ce micro?

La **présidente**: Oui, cela signifie que vous êtes particulièrement...

Johan Delmulle: Je suis en "live"!

La **présidente**: Non, nous ne sommes pas retransmis en direct à la télévision. Vous savez qu'il s'agit d'une commission spéciale "ouverte".

Le cas échéant, vous pouvez demander le huis clos pour des points particuliers ou si vous estimez que des questions traitent d'affaires judiciaires en cours.

Cependant, la plus grande partie de nos travaux se fait 'portes ouvertes' et c'est très bien ainsi. Ce sujet a ému la société tout entière et nous voulons travailler en toute transparence, sauf quand il s'agit de dossiers particuliers où l'on risque de mettre en danger une affaire judiciaire. Bien entendu, nous ne voulons pas que cette commission remette en cause des procédures judiciaires. Mais ce sont les seuls moments où le huis clos est requis.

Johan Delmulle: Merci, madame la présidente. En principe, je ne demanderai pas le huis clos.

Ik ben graag ingegaan op uw verzoek, mevrouw de voorzitter, om hier vandaag toelichtingen te geven bij de coördinatieopdracht van het federaal parket in het raam van de feiten van seksueel misbruik in de pastorale relatie. Ik ben bereid op de vragen hieromtrent te antwoorden. Ik zal gedeeltelijk refereren aan mijn hoorzitting van drie maanden geleden in de commissie voor de Justitie van de Kamer op 20 oktober 2010. Ik zal u vandaag ook een stand van zaken geven inzake de evolutie van mijn coördinatieopdracht tot 7 februari 2011.

Ik zou u eerst in een paar woorden het wettelijk en regelgevend kader van de coördinatieopdracht van mijn ambt in herinnering willen brengen. Dan is het mijn bedoeling om in te gaan op de wijze waarop mijn ambt hieraan invulling probeert te

geven. Ik zal in mijn uiteenzetting een onderscheid maken tussen vier categorieën van dossiers: de aanmeldingen door de commissie-Adriaenssens bij het federaal parket, de aanmeldingen door de procureurs des Konings, de rechtstreekse aangiftes door de individuele slachtoffers en, nieuw ten opzichte van mijn vorige hoorzitting en een rechtstreeks gevolg van het optreden van uw commissie, de recente aanmeldingen van de bisschoppen bij het federaal parket. Ik zal het ook kort hebben over een aantal coördinatievergaderingen die mijn ambt reeds georganiseerd heeft, en over een aantal juridische problemen waarmee mijn ambt geconfronteerd wordt. Aangezien het om concrete dossiers gaat en het gerechtelijk onderzoek waarmee onderzoeksrechter De Troy in deze problematiek gevat is, geen federaal dossier is, maar een strafonderzoek van de procureur des Konings in Brussel, zult u kunnen begrijpen dat ik bij mijn uitleg een terughoudendheid aan de dag zal leggen en uiteraard geen commentaar zal kunnen geven op individuele dossiers. Dit neemt niet weg dat ik, in abstracto, een aantal persoonlijke denkpijlers – en ik heb er wel een paar – en overwegingen met u zal willen delen.

Het wettelijk en regelgevend kader zal ik niet in detail behandelen, omdat dat deels een herhaling zou zijn van wat ik in oktober in de commissie voor de Justitie gezegd heb. Het is voor u wel van belang te weten dat artikel 144, § 2, 2° van het Gerechtelijk Wetboek bepaalt dat de federale procureur zorgt voor de coördinatie van de uitoefening van de strafvordering. Er is een ander artikel dat van belang is, artikel 144sexies van het Gerechtelijk Wetboek, dat het volgende zegt: “De coördinatie van de uitoefening van de strafvordering gebeurt in overleg met één of meer procureurs des Konings of arbeidsauditeurs. Indien het noodzakelijk is, kan de federale procureur daartoe, na de territoriaal bevoegde procureur-generaal te hebben ingelicht en behoudens diens andersluidende beslissing, dwingende onderrichtingen geven aan één of meer procureurs des Konings of arbeidsauditeurs.”

Ik kan voorts verwijzen naar de gemeenschappelijke rondzendbrief van 16 mei 2002 van de minister van Justitie en het College van procureurs-generaal inzake het federaal parket, een rondzendbrief die gepubliceerd is in het *Belgisch Staatsblad* van 25 mei 2002. Onder de punten 19 tot en met 23 vindt u de coördinatieopdracht van het federaal parket uitvoerig beschreven.

Uit deze rondzendbrief citeer ik u graag twee passages, die mij al gedurende enige tijd bezighouden. Straks in de vragenronde zal ik daar desgevallend op terugkomen.

Onder punt 20 staat: “De federale procureur beschikt evenwel over de mogelijkheid de zaak tot zich te trekken en zelf de strafvordering uit te oefenen, voor zover althans de materie binnen zijn bevoegdheidspakket valt, indien de coördinatie mislukt, niet volstaat of niet het verhoopte resultaat oplevert.”

Onder punt 15 van de rondzendbrief lezen wij: “Op de vraag of het inderdaad vereist is, met het oog op een goede rechtsbedeling, dat de federale procureur de strafvordering uitoefent, zal in eerste instantie het overleg tussen de procureur des Konings en de federale procureur een antwoord moeten bieden. Bij dit overleg kunnen de volgende criteria de federale procureur als leidraad dienen bij zijn beslissing zelf de strafvordering uit te oefenen.” Dan volgen er enkele voorbeelden. Een van de voorbeelden is: “De coördinatie van de uitoefening van de strafvordering lijkt niet te volstaan of vergt dermate veel inspanningen dat het efficiënter is zelf de strafvordering uit te oefenen.”

Dat is het wettelijke kader waarbinnen mijn ambt op dit ogenblik in deze dossiers optreedt.

De eerste categorie dossiers die wij behandelen zijn – wij noemen die “categorie 1” – de dossiers C1. Die betreffen de coördinatie van de aanmeldingen van de dossiers door de zogenaamde commissie-Adriaenssens. Ik heb, of mijn ambt heeft, in het raam van deze coördinatieopdracht in totaal 13 aanmeldingen van de voorzitter van de zogenaamde commissie-Adriaenssens ontvangen. Ik lees soms dat het er 14 of 15 zijn. Het zijn er 13. Van elke aanmelding – dat is belangrijk – hebben wij op het federaal parket een administratief dossier aangelegd, niet een strafonderzoek, maar een administratief dossier, omdat mijn ambt in deze zaak niet zelf de strafvordering uitoefent, maar enkel coördineert. Het gaat over 12 Nederlandstalige aanmeldingen en een Franstalige aanmelding.

Van die 13 aanmeldingen dateren er twee van voor de huiszoeken op 24 juni 2010 bij de commissie-Adriaenssens en dus 11 van nadien. Met nadien bedoel ik de maanden juli en augustus. Wat hebben wij met die aanmeldingen gedaan? De twee aanmeldingen die dateren van voor de huiszoeking hebben wij, conform een methodologie die binnen het College van

procureurs-generaal werd afgesproken, via de territoriaal bevoegde procureur-generaal aan de bevoegde procureur des Konings tot beschikking en voor verder gevolg toegezonden.

Wij hadden ook een criterium afgesproken voor de aanwijzing van de bevoegde procureur des Konings. De wet bepaalt dat dit degene is van de plaats van de feiten of van de plaats waar de verdachte verblijf houdt of kan worden aangetroffen. Hier hadden wij afgesproken dat de bevoegde procureur des Konings die van de laatste verblijfplaats van de priester in kwestie zou zijn.

De twee meldingen van vóór de huiszoeking zijn via de territoriaal bevoegde procureur-generaal aan de bevoegde procureur des Konings tot beschikking en voor verder gevolg toegezonden. De 11 meldingen die dateren van na de huiszoeking werden door het federaal parket, conform de afspraken die op het College op 12 juli 2010 werden gemaakt, systematisch aan de procureur-generaal te Brussel toegezonden, met de vraag – toen was immers de huiszoeking bij de commissie Adriaenssens al tussengekomen – te willen nagaan of de feiten die daarin vervat zijn niet tevens het voorwerp uitmaakten van het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy. Hetzelfde gebeurde met een proces-verbaal dat rechtstreeks bij mijn ambt binnengekomen was van een centrale dienst van de federale gerechtelijke politie en van twee anonieme klachten die mijn ambt ook ontvangen had. Die hebben wij dezelfde behandeling gegeven. Het is waarschijnlijk dat ene proces-verbaal dat aanleiding gegeven heeft tot het getal 14, in plaats van 13.

Ik heb in de context van de coördinatie op 2 september 2010 een persoonlijk onderhoud gehad met de procureur-generaal te Brussel en op 8 september 2010 met de procureur des Konings te Brussel. Ik heb met de procureur des Konings te Brussel op 8 september een aantal afspraken gemaakt. Daarbij waren er twee grote hoofdstukken.

Ten eerste, de aan het federaal parket aangemelde dossiers door de commissie-Adriaenssens. De procureur des Konings te Brussel zou, wat die dossiers betrof, onderzoeksrechter De Troy schriftelijk verzoeken hem zeer dringend mee te delen of tijdens de huiszoeking in zijn opdracht bij de commissie-Adriaenssens dossiers werden in beslag genomen met betrekking tot de priesters die het voorwerp uitmaken van meldingen door professor

Adriaenssens bij het federaal parket.

Hoe heeft hij dat gedaan? Hij heeft op 9 september een kansschrift daartoe gericht aan onderzoeksrechter De Troy. Ik had afgesproken met de procureur des Konings te Brussel om, van zodra mijn ambt een antwoord zou hebben ontvangen, een bepaalde richting te geven aan de dertien meldingen van de commissie-Adriaenssens en ook aan de drie andere, met name het proces-verbaal van de centrale diensten dat wij hadden ontvangen en de twee anonieme aangiften.

Welke kon die richting zijn? Ofwel kregen we een negatief antwoord en dan zouden wij ons administratief dossier ter beschikking en voor verder gevolg toezenden aan de bevoegde procureur des Konings. Ook hier zou de verblijfplaats van de priester het criterium zijn. De toezending zouden wij doen via de territoriaal bevoegde procureur-generaal. Ofwel kwam er een positief antwoord terug van onderzoeksrechter De Troy. Dan zouden wij ons administratief dossier tot beschikking en voor verder gevolg toezenden aan de procureur des Konings te Brussel met een kopie aan zijn procureur-generaal. Er kon ook nog een derde antwoord zijn, een positief antwoord, en een samenloop met een ander strafonderzoek elders in het land. Dan zouden we een coördinatievergadering organiseren met de procureur des Konings te Brussel, met die andere betrokken procureur des Konings en in voorkomend geval en desgewenst met de ter zake gevatte onderzoeksrechters om dan te bepalen welk parket het best geplaatst is om dat onderzoek te centraliseren en voort te zetten.

Op diezelfde vergadering had ik ook afgesproken met mijn collega te Brussel dat, mocht hij gevat worden voor nieuwe klachten of feiten waarvan de feiten zich niet situeerden in zijn gerechtelijk arrondissement, de procureur des Konings zijn dossier rechtstreeks tot beschikking en voor verder gevolg zou toezenden aan de bevoegde procureur des Konings, weliswaar met een kopie aan het federaal parket ter informatie en voor eventuele coördinatie.

Op 16 september deelde de procureur des Konings te Brussel mij mede dat hij nog geen antwoord had ontvangen van onderzoeksrechter De Troy. Ik had zelf ook nog geen nieuws ontvangen. Ik heb dan op 20 september rechtstreeks een brief gericht aan onderzoeksrechter De Troy. Wat stond er in die brief? Ik heb in eerste instantie de draagwijdte van mijn tussenkomst geschetst, ik gaf een overzicht

van de beslissingen die mijn ambt van plan was om te nemen in het raam van mijn coördinerend optreden voor elk van die dertien aanmeldingen door de commissie-Adriaenssens en ik verzocht de onderzoeksrechter mij te willen meedelen of hij, gevat zijnde met zijn gerechtelijk onderzoek en gelet op de inbeslagnemingen van de dossiers en de werkdocumenten van de commissie-Adriaenssens in dit onderzoek, enig bezwaar had dat er op de wijze zoals ik die in de brief had omschreven zou worden gehandeld en of hij zulks een aantasting van zijn prerogatieven in de zin van artikel 28quater, derde lid, Wetboek van strafvordering zou beschouwen.

Bij brief van 21 september 2010 heb ik antwoord gekregen van onderzoeksrechter De Troy. Hij heeft mij, via de procureur des Konings te Brussel, want dat is de normale werkwijze, laten weten dat het volgens hem niet toekomt al dan niet een bezwaar te hebben tegen een werkwijze die afgesproken is binnen het openbaar ministerie en dat hij zichzelf beperkte tot het gerechtelijk onderzoek zoals het door de procureur des Konings te Brussel was gevorderd, waarbij – zo schrijft hij – de samenhang tussen de verschillende feiten niet over het hoofd mag worden gezien, zeker wat het onderzoek naar schuldig verzuim betreft.

Ik ging er dan ook van uit dat de onderzoeksrechter – volledig ingelicht zijnde, want het was een vrij omvangrijke brief, die ik hem geschreven had – geen bezwaar formuleerde. Ik heb dan ook die dertien aanmeldingen van de commissie-Adriaenssens aan de parketten tot beschikking en voor verder gevolg toegezonden. Er zijn er twee vertrokken naar Ieper. Er is er één vertrokken naar Turnhout, twee naar Hasselt, één naar Veurne, één naar Kortrijk, twee naar Tongeren, drie naar Brugge en één naar Dinant.

Als ik die categorie wil afsluiten, kan ik zeggen, mevrouw de voorzitter, dat met uitzondering van drie dossiers, waarin nog verder coördinatie nodig is, de coördinatieopdracht van het federaal parket voor de andere tien dossiers beëindigd is.

Er is een tweede categorie. Wij noemen dat de dossiers C2. Dat is een coördinatie die de aanmeldingen betreft bij het federaal parket, door de 27 procureurs des Konings in het land. Wat is de origine? Dat is een vergadering op 10 september 2010 van de raad van procureurs des Konings. Daar hebben zij mij uitdrukkelijk verzocht om mijn coördinerend optreden, dat tot dan beperkt was tot de dossiers van de commissie-Adriaenssens, ook uit te breiden tot andere

dossiers inzake feiten van seksueel misbruik in de pastorale relatie. Over welke feiten gaat het? Het gaat over klachten en aangiftes bij de politiediensten of soms rechtstreeks bij het parket of de onderzoeksrechter en waarbij de datum van de feiten – het gaat dus niet over recente feiten – zou kunnen doen vermoeden dat die feiten mogelijkerwijze misschien ook wel het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek van de heer De Troy.

Wij hebben op die vergadering met de 27 procureurs des Konings een bepaalde methodologie afgesproken. Wat was die methodologie? De procureur die de aanvraag doet naar mijn ambt, richt mij een brief, als het kan met een kopie van zijn dossier erbij, en hij verzoekt mij in die brief hem te willen meedelen of de feiten die vervat zijn in die brief, ook het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek van de heer De Troy. De tweede stap is dat ik in overleg ga met de procureur des Konings te Brussel. Een derde stap, die wij niet hebben kunnen doen, was een lijst te verifiëren, die een overzicht zou bieden van alle verdachten en alle slachtoffers in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy.

Op die vergadering van 10 september had de raad van de procureurs des Konings aan de procureur des Konings te Brussel gevraagd een dergelijke lijst te laten opstellen. Tot op vandaag heb ik die lijst niet gezien.

Een vierde stap die wij gezet hebben, in functie van het overleg, en naar wij gedacht hadden ook in functie van de raadpleging van de lijst met namen van slachtoffers of verdachten, is de volgende. Ik kan verschillende antwoorden verschaffen aan de procureur des Konings die mij, over een zaak waarin hij feiten onderzocht, vroeg of de heer De Troy daar ook niet mee bezig is.

Ofwel is er geen hit. In dat geval zeg ik gewoon aan de aanvragende procureur des Konings dat priester X niet het voorwerp uitmaakt van het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy. In dat geval kan de procureur des Konings zijn onderzoek zelf verder zetten.

Ofwel is er wel een hit. Dan zal er een coördinatievergadering worden georganiseerd met de procureur des Konings te Brussel, de aanvragende procureur – dus een van de 26 andere procureurs –, en in voorkomend geval en desgewenst ook met de ter zake gevatte onderzoeksrechters, wederom om te bepalen welk parket het best geplaatst is om het onderzoek te

centraliseren en voort te zetten.

Wat wij tegelijkertijd ook deden, was een bevraging van de databank van de parketten, de REA/TPI en de nationale antecedentendatabank. Sinds kort hebben wij de mogelijkheid – eindelijk, zou ik bijna zeggen – om te gaan kijken in de databanken van de andere parketten, om na te gaan of daar geen onderzoeken lopende zijn. Wij doen ook een bevraging van de algemene nationale gegevensbank van de federale politie, wat de ANG genoemd wordt. Ook doen wij een bevraging van twee gespecialiseerde databanken van de politie, namelijk ViCLAS en SIDIS, en ook van het strafregister.

Op die wijze kunnen wij de aanvragende procureur des Konings uitsluitel geven of er geen andere lopende of afgesloten strafonderzoeken lastens dezelfde priester wegens dezelfde of soortgelijke feiten elders te lande bestaan. Die regeling is in voege sinds 15 september 2010.

De stand van zaken op maandag 7 februari 2011 is de volgende. Wij coördineren ondertussen in 38 dossiers, waarbij 16 parketten betrokken zijn. U zal zich wel herinneren dat ik het bij mijn vorige hoorzitting had over slechts 8 zaken in 7 parketten. Vandaag zijn het 38 zaken in 16 parketten. Daarvan zitten er 3 in Antwerpen, 2 in Brugge, 4 in Dendermonde, 5 in Gent, 4 in Kortrijk, 2 in Leuven, 1 in Mechelen, 1 in Tongeren, 4 in Turnhout, 1 in Veurne, 1 in Arlon, 2 in Liège, 2 in Marche-en-Famenne, 1 in Neufchâteau, 1 in Tournai en 4 in Brussel. Op vandaag zijn er van die 38 dossiers nog 13 onder coördinatie; 25 dossiers zijn afgehandeld, wat het federaal parket betreft. U zal zich wel herinneren dat er op mijn vorige hoorzitting sprake was van 6 dossiers die nog onder coördinatie waren, en 2 die afgehandeld waren.

Ik kom nu tot mijn derde categorie, de categorie C3. Dat is de coördinatie van de rechtstreekse aangiftes bij het federaal parket door individuele slachtoffers.

U zal zich willen herinneren dat sedert medio september van vorig jaar het federaal parket ook als aanspreekpunt dient voor slachtoffers die zich rechtstreeks tot Justitie willen wenden. Er wordt dus ook gevraagd dat hun zaak zou worden gecoördineerd. Ik moet daaraan toevoegen dat dit ruimer gaat dan enkel feiten van seksueel misbruik binnen de pastorale relatie. Ik heb daarjuist de meest recente statistieken al medegedeeld. Zij zullen u straks – ik kom er straks wel aan – ter zake wat meer duidelijkheid

geven.

Sinds medio september 2010 heeft mijn ambt op die manier 150 nieuwe coördinatie-dossiers geopend. Dat betekent heel concreet dat er sinds vijf maanden elke dag, weekends inbegrepen, minstens één aangifte van een individueel slachtoffer bij het federaal parket gebeurt. Ik vind dat een belangrijke vaststelling, want dat wil zeggen dat, in tegenstelling tot wat wij verwachtten, de stroom aangiftes nog steeds niet is stilgevallen.

Ook hier moeten wij steeds onderzoeken of de aangemelde feiten al dan niet reeds het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy.

Hoe doen wij dat?

Mijn ambt, zijnde mevrouw Pellens, stelt bij het eerste contact met de slachtoffers steeds de vraag of zij de feiten voordien reeds bij een andere instantie, bijvoorbeeld de commissie-Adriaenssens, aanhangig hebben gemaakt. In functie van hun antwoord hebben wij twee werkwijzen.

Ofwel zeggen zij nee, geven zij dus een negatief antwoord. Het is belangrijk te weten dat wij ook hier geen 150 strafonderzoeken openen. Wij openen in onze coördinatie-taak 150 administratieve dossiers. In het geval het antwoord negatief is, zal het administratief dossier van het federaal parket ter beschikking en voor verder gevolg aan de bevoegde procureur des Konings worden toegezonden. Ook hier is het criterium opnieuw de verblijfplaats van de priester. Indien zijn verblijfplaats niet te achterhalen zou zijn, dan is het de plaats van de feiten of van het parket van de woonplaats van het slachtoffer. Ook hier zenden wij een afschrift aan de territoriaal bevoegde procureur-generaal.

Ofwel is er een positief antwoord en dan zenden wij ons administratief dossier rechtstreeks ter beschikking en voor verder gevolg over aan de procureur des Konings te Brussel, met een afschrift aan zijn procureur-generaal. Ook hier bevrage het federaal parket volledigheidshalve eerst de REA/TPI, de nationale antecedentendatabanken, de algemene nationale gegevensbank van de federale politie, ViCLAS, SIDIS en het strafregister, om ook hier op voormelde wijze uitsluitel te kunnen krijgen over de vraag of er geen andere, lopende of afgesloten strafonderzoeken lastens dezelfde priester wegens dezelfde of soortgelijke feiten elders in het

land zouden bestaan.

Als die bevraging positief zou zijn of als het slachtoffer op onze vraag te kennen geeft dat hij zich reeds voordien tot een andere overheidsinstantie, bijvoorbeeld een parket of een politiedienst, heeft gewend of gericht, dan sturen wij ons administratief dossier aan de reeds gevatte procureur des Konings toe. Mocht daartoe de noodzaak bestaan, dan beleggen wij een coördinatievergadering.

Mevrouw de voorzitter, de stand van zaken op 7 februari in deze 150 dossiers is de volgende.

In twee dossiers moet er nog verder coördinatie gebeuren. Zeven dossiers bevinden zich in de allerlaatste fase van afhandeling – ondertussen, want de status quaestionis is opgemaakt op maandag, zijn die misschien al afgehandeld – en 141 dossiers zijn afgehandeld door het federaal parket.

Mevrouw de voorzitter, ondertussen is er een vierde categorie bijgekomen. Wij noemen deze de dossiers-C4, om tussen het bos de bomen nog te kunnen blijven zien. Dat is de coördinatie van de aanmeldingen door de bisschoppen.

Wij hebben op 24 december 2010 twee brieven ontvangen van een bisschop met betrekking tot de priesters, werkzaam in zijn bisdom, verdacht van betrokkenheid bij feiten van seksueel misbruik in de pastorale relatie, die hem werden aangemeld na datum van de opheffing van de commissie-Adriaenssens of die in het verleden reeds het voorwerp uitmaakten van een aanklacht die aanleiding gaf tot een intern onderzoek of ordemaatregelen. In de brief werd ons ook gemeld dat een groot aantal onder hen reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafonderzoek.

Wij hebben op basis van de inhoud van die brieven 21 administratieve C4-dossiers geopend. Dat is vrij recent, van 24 december.

Wat hebben wij daarmee gedaan? Wat zijn wij zinnens daarmee te doen? Wij gaan natuurlijk eerst proberen om de priester die in de brieven wordt genoemd, te identificeren. Hiertoe hebben wij bijkomende vragen gesteld aan de betrokken bisschop. De antwoorden zijn vorige week binnengekomen.

De volgende stap zal zijn dat wij ook hier nazicht zullen doen op naam van de betrokken priester in REA/TPI, dus onze databanken, de nationale

antecedentendatabank, ook de onze, dan de algemene nationale gegevensbank van de federale politie, ViCLAS, SIDIS en het strafregister. Op die wijze gaan wij, zoals voor de andere dossiers, proberen uitsluitel te bekomen of er geen andere lopende of afgesloten strafonderzoeken lastens dezelfde priester wegens dezelfde of soortgelijke feiten elders in het land bestaan. Normaal zou dat het geval moeten zijn, gelet op het feit dat de bisschop ons in zijn brief heeft gemeld dat er voor een groot deel van hen reeds een strafonderzoek werd gevoerd.

De derde stap is dan de toezending van ons administratief dossier, want ook hier gaan wij niet zelf het strafonderzoek voeren. Dat zijn geen 21 strafonderzoeken. Wij coördineren nog altijd en wij zitten dus met administratieve dossiers. Het zijn de administratieve dossiers die tot beschikking en voor verder gevolg aan de bevoegde procureur des Konings op basis van hetzelfde criterium zullen worden toegezonden. Bevoegd is de procureur van de verblijfplaats van de priester, of als wij die niet kunnen achterhalen, van de plaats van de feiten, of van het parket van de woonplaats van het slachtoffer. Ook hier met een kopie aan de territoriaal bevoegde procureur-generaal.

Ook hier zullen wij natuurlijk moeten onderzoeken of de aangemelde feiten al dan niet het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek van de heer De Troy.

Samengevat, mevrouw de voorzitter, dames en heren, in totaal verzorgt het federaal parket sinds juni 2010 en op iets grotere schaal, sinds medio september 2010, de coördinatie in 222 dossiers. Dat zijn 13 C1-dossiers, 38 C2-dossiers, 150 C3-dossiers en nu 21 C4-dossiers.

Behoudens die nieuwe categorie van C4-dossiers moeten we nog in 18 dossiers verdere coördinatie doen.

Ik wou u ook graag, als u mij dat toestaat, mevrouw de voorzitter, een stand van zaken geven met betrekking tot de coördinatievergaderingen.

Mijn ambt heeft op 16 september 2003 drie coördinatievergaderingen georganiseerd tussen het parket van Brussel en het parket van Tongeren, respectievelijk het parket van Hasselt, in drie concrete dossiers. Het waren er twee van Tongeren en een van Hasselt. Onderzoeksrechter De Troy was uitgenodigd door de procureur des Konings te Brussel, maar hij heeft niet deelgenomen aan deze vergaderingen. Die

vergaderingen waren, zoals ik u reeds gezegd heb, noodzakelijk omdat met betrekking tot de priesters die genoemd waren in deze dossiers, mijn ambt aanmeldingen had gekregen van de voorzitter van de zogenaamde commissie-Adriaenssens met de mededeling dat de dossiers en de werkdocumenten van de commissie, naar aanleiding van de huiszoeken door de onderzoeksrechter, in beslag waren genomen en tevens gebleken was dat er dus nog in een ander parket een strafonderzoek lopende was. Het doel van die coördinatievergaderingen was enerzijds informatie-uitwisseling en anderzijds na te gaan of er nood was aan centralisatie, en zo ja, te bepalen welk parket het best geplaatst was om de onderzoeken te centraliseren en verder te zetten.

De beslissingen die wij genomen hebben in het raam van die coördinatievergaderingen, heb ik opgenomen in die brief waar ik u daarnet van sprak en die ik gestuurd heb naar de onderzoeksrechter, de brief van 20 september. Gelet op zijn reactie hebben wij wat we voorgesteld hadden als oplossing, ook zo kunnen uitvoeren. Wij hebben het dus uitgevoerd in de zin van de brief.

Op 29 oktober 2010 heeft mijn ambt in een vierde dossier een coördinatievergadering georganiseerd. Ditmaal ging het om een coördinatievergadering tussen het parket van Brussel en het parket van Brugge. Tijdens die coördinatievergadering hebben wij ook nog gecoördineerd in een vijfde dossier, dat ook hangende was, tussen die twee parketten. Onderzoeksrechter De Troy was uitgenodigd door de procureur des Konings te Brussel om deel te nemen aan die vergadering, maar liet weten dat niet te kunnen doen, gelet op de op dat ogenblik lopende wrakingsprocedure ten aanzien van zijn persoon.

We hebben tijdens die vergadering, mevrouw de voorzitter, niet met zekerheid kunnen beslissen welke het bevoegde parket was om de feiten te onderzoeken: ofwel Brugge, waar er een opsporingsonderzoek liep, ofwel Brussel, waar het gerechtelijk onderzoek liep. Waarom konden we dat niet? Omdat er in eerste instantie duidelijkheid diende te worden bekomen nopens de regelmatigheid van de initiële saisine van onderzoeksrechter De Troy en de juiste draagwijdte ervan. Die duidelijkheid, zoals u weet, kon enkel worden geboden door de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel, die zich, na de arresten van het Hof van Cassatie van 12 oktober 2010, waarbij de arresten van de kamer van inbeschuldigingstelling van Brussel van

13 augustus en 9 september 2010 waren verbroken, opnieuw over de zaak diende uit te spreken.

Die duidelijkheid is er dan gekomen, doordat op 22 december 2010 de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel een arrest heeft geveld houdende de controle van de regelmatigheid van de rechtspleging in het dossier waarmee onderzoeksrechter De Troy is belast.

Wij hebben dan, op 22 december 2010, eerst de cassatietermijn laten verlopen, de cassatietermijn van 15 dagen, om dan op 27 januari 2011 een nieuwe coördinatievergadering met de procureur des Konings te Brussel en te Brugge te organiseren. Zodra ons duidelijk was dat de cassatietermijn verstreken was en dus het arrest definitief was – er zijn een paar kleine nuances maar die laat ik nu ter zijde – hebben wij gezegd dat wij een tweede coördinatievergadering zouden beleggen, vermits er dan een definitief arrest was van de kamer van inbeschuldigingstelling die ons duidelijkheid gaf over de regelmatigheid van de initiële saisine van onderzoeksrechter De Troy en de draagwijdte ervan.

Wij hebben op die vergadering met de procureur des Konings te Brussel, de procureur des Konings te Brugge en mijzelf verschillende opties afgetoetst om uit de gerechtelijke impasse te geraken. De eindbeslissing was dat wij op korte termijn – dat zal dus op korte termijn na vandaag zijn – een nieuwe vergadering zouden beleggen in aanwezigheid van de procureurs-generaal te Brussel en te Gent.

Waarom moeten die erbij zijn? Omdat, zoals ik u in het begin gezegd heb, krachtens artikel 144sexies van het Gerechtelijke Wetboek mijn ambt, het federaal parket, in het kader van de coördinatie wel dwingende beslissingen kan nemen, maar niet het laatste woord heeft. Ik kan met andere woorden *overruled* worden door de territoriaal bevoegde procureur-generaal.

Op die volgende vergadering met mijzelf, de procureur des Konings te Brussel in persoon, de procureur des Konings te Brugge in persoon en de twee betrokken procureurs-generaal, zou dan een definitieve beslissing moeten kunnen genomen worden over het verdere lot van die dossiers. Ofwel gaat het dossier van Brugge naar onderzoeksrechter De Troy, ofwel wordt de klacht met burgerlijke partijstelling die bij onderzoeksrechter De Troy zit, geheel of gedeeltelijk na ontslag van het onderzoek gevoegd bij de zaak in Brugge.

Ondertussen, ik ben daarmee nog steeds bezig, zal ik pogen inzage te krijgen in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy. Minstens zou ik graag over een kopie beschikken van alle stukken die relevant kunnen zijn in het kader van mijn coördinatieopdracht. Het zou bijvoorbeeld handig zijn te mogen beschikken over de initiële vordering van de procureur des Konings te Brussel tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek bij onderzoeksrechter De Troy en de daarbij gevoegde stukken, alsmede over de aanvullende vordering of vorderingen van de procureur des Konings te Brussel en de daarbij gevoegde stukken, alsmede over de klachten met burgerlijke partijstelling die in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy zijn neergelegd.

Ik had u nu graag gesproken over hoe ik de coördinatie verder zie. Ik heb u daarnet gezegd dat ik nu meer duidelijkheid heb over de regelmatigheid van de initiële saisine van de onderzoeksrechter te Brussel en de draagwijdte ervan ten gevolge van dat arrest van 22 december van de kamer van inbeschuldigingstelling te Brussel. Ik kan u ook zeggen dat het arrest voor mij bijzonder verrijkend was, omdat mij in de daaraan gehechte vordering van de procureur-generaal te Brussel voor het eerst een volledig overzicht werd geboden van de ondertussen 23 klachten met burgerlijke partijstelling die in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy zijn ingediend. Met dat arrest en met voor het eerst een volledig overzicht van de klachten met burgerlijke partijstelling in het onderzoek van de heer De Troy, heb ik nu een vollediger overzicht dat mij moet toelaten om verder te coördineren.

Wat zijn nu de problemen die zich daarbij zullen stellen? Er zijn er een achtstal. Een eerste probleem is de samenloop tussen klachten met burgerlijke partijstelling die ingediend zijn in het gerechtelijk onderzoek van de heer De Troy en de strafonderzoeken nopens dezelfde feiten die elders in het land lopen. Ik heb ondertussen al kennis van acht opsporingsonderzoeken die gevoerd worden door zes parketten, met name Hasselt, Leuven, Tongeren tweemaal, Gent, Neufchâteau en Brugge tweemaal. Ik heb kennis van acht opsporingsonderzoeken die gevoerd worden door zes parketten waarbij de feiten ook het voorwerp uitmaken van klachten met burgerlijke partijstelling in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy. De vraag zal zich dus stellen of de feiten dienen te worden onderzocht in Brussel, wat dus een voeging van die opsporingsonderzoeken van de

parketten van Hasselt, Leuven, Tongeren, Gent, Neufchâteau en Brugge bij het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy zou impliceren, dan wel dat de feiten moeten worden onderzocht in Hasselt, Leuven, Tongeren, Gent, Neufchâteau en Brugge, wat dan een procedure tot ontslag van onderzoek bij de raadkamer te Brussel zou impliceren voor de feiten die het voorwerp uitmaken van de klachten met burgerlijke partijstelling ingediend in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy. Om zoiets met kennis van zaken te kunnen beslissen, denk ik dat ik toch eerst inzage moet hebben in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy en minstens kopie moet ontvangen van de ter zake relevante stukken.

Nu, dat lijkt evident, maar dat blijkt niet zo evident te zijn in de praktijk. Het federaal parket in deze is binnen het openbaar ministerie immers geen titularis van het dossier. Er is gebleken dat, gelet op de talrijke procedures die in het dossier van de heer De Troy reeds zijn gevoerd, het dossier zelfs ruim onvoldoende beschikbaar is geweest voor de natuurlijke titularissen ervan. Dan spreek ik van de onderzoeksrechter zelf, of van de procureur des Konings te Brussel, of van de procureur-generaal te Brussel, of van de burgerlijke partijen en de verdediging.

Ik heb nu, formeel en schriftelijk, omdat ik nu in een situatie zit waarin ik “moet doorduwen”, – want ik heb nu die duidelijkheid met het arrest van 22 december en weet nu hoeveel klachten met burgerlijke partijstelling er inzitten, 23 – op 27 januari inzage gevraagd, zeer formeel, minstens kopienamen, van de ter zake relevante stukken aan mijn collega van Brussel. U zal met mij de vraag stellen: is dat dossier dan niet gescand of is daar geen kopie van genomen? Ik heb die vraag ook gesteld, links en rechts; het leek mij een evidente vraag. Het is niet duidelijk. De ene zegt: we hebben het niet gescand. De politie zegt mij: het is gescand. Sommigen zeggen: er is geen kopie van. Anderen zeggen: er is wel een kopie van. Waar is die kopie? Dat weten we niet zo goed.

Een eerste moeilijkheid, mevrouw de voorzitter, om daarin te coördineren – u mag echt eens bij mij komen zitten – is de veelheid aan actoren in dit dossier. Dat bemoeilijkt absoluut een efficiënte kennisname – het is dan nog maar een kennisname! – van het dossier.

Twee. Om met kennis van zaken te kunnen bepalen waar de feiten het best onderzocht

moeten worden, zullen we verder moeten gaan dan een gewone brief; we zullen doorgedreven moeten coördineren tussen de parketten. Dat houdt in de toekomst in dat er verschillende – minstens 8 al – coördinatievergaderingen zullen moeten worden georganiseerd en dat ook veel tijd zal moeten gestoken worden in de opvolging van de tijdens die vergaderingen genomen engagementen. Dit is erg tijdrovend.

Een derde moeilijkheid is: als de coördinatie op een bepaald ogenblik zou evolueren naar een dwingende coördinatie omdat de betrokken procureurs des Konings bijvoorbeeld tegengestelde standpunten hebben en men er niet uitgeraakt met overleg, dan zullen we bijkomende coördinatievergaderingen moeten houden, maar ditmaal in aanwezigheid – ik heb het u daarnet uitgelegd – van de betrokken territoriaal bevoegde procureurs-generaal. Want de wet voorziet wel dat de federale procureur dwingende beslissingen kan nemen in het raam van zijn coördinatieopdracht, maar de wet voorziet tevens dat hij kan *overruled* worden door de betrokken territoriaal bevoegde procureur-generaal.

Ik hoef u niet te vertellen dat dit een vrij tijdrovende aangelegenheid zal zijn, maar dat zich ook heel geladen vergaderingen zullen aandienen.

Ten vierde, als uit de coördinatie zou blijken dat feiten die het voorwerp uitmaken van een klacht met burgerlijke partijstelling bij onderzoeksrechter De Troy, zich eigenlijk buiten het gerechtelijk arrondissement Brussel situeren – als ik naar de 23 klachten kijk, zie ik er zo ongeveer 22 – en als er geen samenhang zou kunnen worden weerhouden met de inleidende of de aanvullende vorderingen van de procureur des Konings te Brussel, zal dit normaal aanleiding geven tot het initiëren van talrijke procedures ontslag onderzoek bij de raadkamer. Dan weet u wat er zal gebeuren: beroep bij de kamer van inbeschuldigingstelling. Dan weet u ook wat de volgende stap zal zijn: cassatieberoep bij het Hof van Cassatie.

Ik hoef u niet te vertellen dat de opvolging hiervan, om na te gaan of de in het kader van de coördinatie genomen beslissingen conform uitgevoerd zullen zijn, erg tijdrovend zal zijn.

Ik heb een vijfde probleem. Als federaal procureur ben ik op dit ogenblik gevat met negen vragen van vier parketten – vijf keer Kortrijk, twee keer Luik, een keer Turnhout en een keer Gent – die ik via de procureur des Konings te Brussel aan onderzoeksrechter De Troy heb gericht. Die vier parketten hebben in die negen vragen om

informatie verzocht, zodat zij kunnen weten of de feiten waarnaar zij in hun lokaal parket een onderzoek voeren ook het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy.

Ik moet vaststellen dat het antwoord op die vraag uitblijft en dat de opvolging van deze aanslepende dossiers erg tijdrovend is.

Een zesde moeilijkheid is dat het hier niet stopt. In de toekomst zullen er nog nieuwe klachten met burgerlijke partijstelling bij onderzoeksrechter De Troy worden neergelegd. Dat laat zich raden. Er zullen ook nog wel nieuwe vragen van de parketten aan het federaal parket worden gericht om te vernemen of de feiten die zij onderzoeken ook het voorwerp uitmaken van het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy. Met andere woorden, de problematiek die ik u schets, zal zich in de toekomst dus wellicht nog scherper stellen.

Ten zevende, ik heb nog steeds geen lijst. Niet ik, maar de raad van de procureurs des Konings heeft ze op 10 september 2010 gevraagd. Ik beschik niet over een lijst houdende overzicht van alle verdachten en slachtoffers in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy.

Als zo'n lijst voorhanden zou zijn, zou dat een krachtig instrument zijn om op korte termijn een duidelijk antwoord te kunnen geven aan de betrokken procureurs des Konings. Ik kan vanuit mijn coördinatieopdracht geen bevel geven aan de politiediensten om mij een dergelijke lijst te geven, want zij zullen zeggen dat het mijn dossier niet is, maar van het parket en de onderzoeksrechters van Brussel en dat ik in het dossier inbreek. Toch heb ik zo'n lijst nodig en voor mij is dit dus een probleem.

Ten achtste. Op dit ogenblik is het federaal parket gevat met één vraag van een parket dat verzoekt in het belang van zijn opsporingsonderzoek te kunnen beschikken over het in beslag genomen dossier van een slachtoffer bij de commissie-Adriaenssens. U weet dat dit dossier, ingevolge het arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling van 22 december 2010, neergelegd is bij de griffie van de rechtbank van eerste aanleg omdat de inbeslagnames nietig werden verklaard en de stukken verwijderd dienden te worden uit het strafonderzoek. Dit geldt niet alleen voor dit dossier, maar ook voor de 474 andere dossiers van de zogenaamde commissie-Adriaenssens. Men moet ermee rekening houden dat een misschien niet onaanzienlijk percentage

van slachtoffers in die uit het onderzoek geweerde dossiers van de zogenaamde commissie-Adriaenssens zullen zeggen dat zij toch een gerechtelijk gevolg willen voor de feiten. Zij zullen zich dan wellicht, zoals de 150 andere slachtoffers, de C3-dossiers, rechtstreeks tot het federaal parket richten. Dit zal natuurlijk ook een aanzienlijke bijkomende coördinatie-inspanning vergen.

Ik besluit dat mijn coördinerend optreden zich op verschillende vlakken situeert, wat – en u zult dat gemerkt hebben – het er niet makkelijker op maakt. Het feit dat het federaal parket hier niet in de eerste lijn staat, noch ten aanzien van de onderzoeksrechter, noch ten aanzien van de onderzoekende politiediensten, vergt grote inspanningen en maakt het erg moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk, om op efficiënte wijze te coördineren.

Mevrouw de voorzitter, ik heb u ook een aantal statistische gegevens medegedeeld die nu waarschijnlijk zijn rondgedeeld. Ik heb een overzicht gegeven, zowel van de C1-, C2- en C3-dossiers, maar de C4-dossiers zijn daar nog niet bij. Qua context van de feiten hebben wij gespecificeerd in welke context het zich situeerde: in de pastorale context, pastorale context gebonden aan een school, puur school, intrafamiliaal of andere contexten, bijvoorbeeld een jeugdbeweging, ofwel kunnen wij het niet goed uitmaken uit de briefwisseling of de mails die wij krijgen.

Wij zien in de 201 dossiers die daar staan vermeld, dat er zich 69 in de pastorale sfeer situeren en 73 in de pastorale sfeer gelinkt aan een school. Aangaande het geslacht van de slachtoffers, zien wij in de dossiers C1, C2 en C3 dat er 134 mannelijke slachtoffers zijn, maar ook, en dat verbaasde mij, 57 vrouwelijke slachtoffers.

Wij hebben een overzicht gegeven van de parketten aan wie wij de C1-, C2- en C3-dossiers hebben doorgestuurd. Er zijn 16 dossiers voor het parket van Antwerpen, 16 in Brugge, 10 in Dendermonde, 14 in Gent, 13 in Hasselt, 15 in Kortrijk, 17 in Leuven, 11 in Turnhout en 20 in Brussel. Dat wil zeggen dat, behoudens Brussel, vooral Oost- en West-Vlaanderen en het ressort van Antwerpen de meest getroffen regio's lijken te zijn. Daar werden de meeste dossiers naar de parketten gestuurd. Wij hebben ook twee klachten manifest als niet-ernstig genoteerd. Dat is niet veel. Die hebben wij niet doorgestuurd. Het betrof mensen die minder goed bij geest waren, laat het mij zo zeggen. Wij kregen ook dertien anonieme

brieven, mails of telefoongesprekken, waaruit wij te weinig informatie kregen om deze echt te exploiteren.

In de dossiers C1, C2 en C3 situeert het gros van de feiten zich tussen 1950 en 1980. In de jaren vijftig waren er 23 dossiers, in de jaren zestig 35 en in de jaren zeventig 41. De plaats van de feiten: 7 keer in het buitenland, 170 keer in het binnenland, dus in België, en in 24 dossiers konden wij het niet opmaken.

Er zijn 26 verdachten van wie wij duidelijk kunnen zeggen dat zij overleden zijn. Wij gaan ervan uit dat er nog 175 in leven zijn.

Mevrouw de voorzitter, dat is een stand van zaken van mijn coördinatieopdracht zoals ik deze tot op vandaag mag beleven.

De voorzitter: Ik dank u voor de toelichting en voor de verstrekte cijfers.

Nous allons écouter monsieur le procureur fédéral et l'ensemble des questions des collègues. Les deux secrétaires de commission vont vous aider à retenir toutes les questions posées. Ainsi vous pourrez y répondre ensuite. Je donne la parole à Mme Marghem.

Marie-Christine Marghem: J'ai une demande de procédure et deux questions, si vous me le permettez, madame la présidente. La demande de procédure concerne la mécanique du fonctionnement de la saisine d'un juge d'instruction. Quand un juge d'instruction est saisi par une constitution de partie civile, voudriez-vous expliquer à la commission la façon dont la procédure s'organise par rapport au procureur du Roi d'instance, donc le parquet d'instance auprès duquel le juge d'instruction accomplit sa mission? Et, deuxièmement, par rapport au parquet fédéral - dans le contexte qui nous occupe.

Car ce qui m'étonne, c'est que vous vous plaignez de ne pas avoir la liste de ces dossiers. Mais, techniquement, je crois que vous ne pouvez pas l'imposer. Vous l'avez dit: vous ne pouvez pas l'avoir. Seulement, le magistrat lui-même peut constater qu'il a des dossiers qui ressortissent à des compétences territoriales qui ne sont pas directement la sienne. Comment peut-on envisager un fonctionnement? Et quelle est la procédure aujourd'hui? C'est important pour que tout le monde soit au même niveau de connaissance.

La présidente: Comme c'est important pour

comprendre tout cet exposé, répondez précisément à cette question, monsieur le procureur fédéral.

Johan Delmulle: De vordering of de saisine van de onderzoeksrechter kan op verschillende manieren gebeuren. Een onderzoeksrechter kan worden gevat door een vordering van een procureur des Konings. Hij kan zichzelf op heterdaad vatten, hij kan worden gevat door een klacht met burgerlijke partijstelling en er is de mogelijkheid tot zelf-adiëring in het raam van een mini-onderzoek.

Doorgaans wordt de onderzoeksrechter gevat door een inleidende vordering van de procureur des Konings. Zijn saisine wordt dan, krachtens de rechtspraak van het Hof van Cassatie, gedetermineerd, afgebakend door de strafbare feiten die in die vordering omschreven staan en de bijhorende stukken. Meestal zit daar een eerste proces-verbaal bij dat een beschrijving geeft van de strafbare feiten die gebeurd zijn. Als dat proces-verbaal gevoegd is bij de initiële vordering tot het instellen van een gerechtelijk onderzoek, dan is dat geheel het kader waarbinnen de onderzoeksrechter zijn onderzoek kan voeren.

De actoren die dan spelen, zijn de politiediensten, de onderzoeksrechter, die de leiding van het onderzoek heeft, en de procureur des Konings, die uiteindelijk, als het onderzoek van de onderzoeksrechter afgesloten is, het dossier zal terugkrijgen, een volledige lectuur van het dossier zal doen, de strafbare feiten die hij meent te ontwaren in het dossier zal ophijsten en dan zal overgaan, via de procedure van de raadkamer, tot het vragen van de verwijzing van een aantal personen, wegens een aantal strafbare feiten die hij in dat dossier gelezen heeft, naar de correctionele rechtbank. Het zal dan de raadkamer zijn die zal beslissen of dat dossier naar de rechtbank verwezen zal worden dan wel of het bijvoorbeeld gaat om verjaarde feiten of feiten die niet bewezen zijn en die het voorwerp van een buitenvervolginstelling zouden kunnen uitmaken. De procureur des Konings kan natuurlijk ook zelf bijvoorbeeld een buitenvervolginstelling vorderen, wanneer de dader niet kon worden geïdentificeerd of wegens onvoldoende bezwaren.

De drie actoren zijn dus de onderzoeksrechter, die de leiding van het onderzoek heeft, de procureur des Konings, die het dossier meevolgen, die op het einde een vordering zal nemen, maar die ook bepaalde oriëntaties kan geven door aanvullende vorderingen te nemen, en de politiediensten. Het

federaal parket is daarin geen natuurlijke partner. Als ik op de proppen kom, in het kader van mijn coördinatieopdracht, dan zegt de wet dat ik de procureurs, in dit geval die van Brussel en pakweg die van Brugge, moet samenzetten en dat er overleg moet gebeuren. Wij moeten samen kijken in welke richting, bijvoorbeeld, het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy gestuurd zou kunnen worden wat de klachten met burgerlijke partijstelling betreft. Moeten die erin blijven of niet? Dat kan via aanvullende vorderingen gebeuren waarover de raadkamer dan beslist. Ik heb echter zelf geen rechtstreekse lijn naar de onderzoeksrechter. Ik kan zelf geen rechtstreekse vordering naar de onderzoeksrechter sturen.

Om een overzicht te krijgen van de namen van de slachtoffers en de verdachten in het onderzoek, is mijn natuurlijke lijn de procureur die titularis is van het dossier dat hij voor verder onderzoek aan de onderzoeksrechter heeft overgemaakt. Ik moet mijn vragen stellen aan de procureur des Konings te Brussel, die, om die lijst te verkrijgen, wellicht die vraag doorgespeeld heeft aan de onderzoeksrechter, die op zijn beurt om die lijst te verkrijgen wellicht die vraag doorgespeeld heeft aan de politiediensten.

Het moet van daar komen. Ik kan niet zelf zeggen aan de politiediensten dat ik wil weten wat er allemaal in het dossier van onderzoeksrechter De Troy zit qua slachtoffers of qua verdachten. Dat is een brug te ver. Ik zou dan te horen krijgen dat ik mijn bevoegdheden van pure coördinatie te buiten ga. Ik zou mij dan mengen in een onderzoek. Ik moet dus via de natuurlijke partners passeren.

Mocht het een dossier zijn van het federaal parket, dan is dat een ander verhaal. Dan heb ik namelijk wel een rechtstreekse lijn. Dan kan ik zeggen aan de *chef d'enquête* dat hij volgende week bij mij moet komen met een lijst met al degenen die in het onderzoek zitten. Dat zou ik wel kunnen. Maar op dit ogenblik zitten we daar niet.

Marie-Christine Marghem: Selon nos informations, sauf si je fais erreur, les 23 dossiers que vous avez pu voir apparaître dans l'arrêt du 22 décembre 2010 sont venus entre les mains du juge De Troy par des constitutions de partie civile.

Johan Delmulle: Exact.

Marie-Christine Marghem: Dans ce cas-là, le juge d'instruction est saisi directement par la victime, via son avocat, et donc le parquet d'instance, le parquet de Bruxelles en l'occurrence, doit être au courant de ce qu'il y a

dans le dossier. Il doit avoir la copie des constitutions de partie civile énonçant les faits, les lieux, etc.

Johan Delmulle: Exact.

Marie-Christine Marghem: Je ne comprends donc pas pourquoi cette liste ne vous parvient pas directement du parquet de Bruxelles puisque vous pouvez la leur demander.

Johan Delmulle: Mevrouw de voorzitter, het grote probleem dat in het bedoelde dossier is gerezen, wanneer ik het van op afstand bekijk, is dat het dossier niet echt beschikbaar was, zoals ik ook heb gezegd.

Ik heb hem de vraag niet gesteld, maar misschien hebt u dat wel gedaan. Indien u echter aan de procureur des Konings te Brussel zou vragen wanneer hij over het dossier zelf heeft kunnen beschikken, of zelfs indien u dezelfde vraag aan onderzoeksrechter De Troy zou stellen, zal u merken dat het dossier door de veelheid aan procedureslagen altijd weg is. U kan natuurlijk opwerpen dat er misschien wel een kopie is. Ik heb er u echter op gewezen dat zulks voor mij een groot vraagteken is.

Echter, een klacht met burgerlijke partijstelling wordt op basis van artikel 70 Wetboek van strafvordering nakijken aan de procureur des Konings medegegedeeld, zodat hij desgevallend de vorderingen kan instellen die hij meent te moeten nemen.

Ik heb voor het eerst op 27 december 2010 van de procureur des Konings te Brussel een overzicht van de klachten met burgerlijke partijstelling gekregen. Het gaat dan nog enkel over de klachten met burgerlijke partijstelling, wat nog iets anders is dan alle namen van de slachtoffers die in het dossier zitten. Toen had ik echter al het arrest van 22 december 2010, dat trouwens een vollediger overzicht bood dan het overzicht dat ik van de procureur des Konings had gekregen.

Wat de klachten met burgerlijke partijstelling betreft, zie ik nu eigenlijk voor het eerst sinds 22 december 2010 – omdat ik het kan lezen in het arrest, waar de heel schematische vordering van de procureur-generaal te Brussel aanhangt – hoeveel klachten met burgerlijke partijstelling er zijn, met name 23 klachten. Ik zie nu ook wie er het slachtoffer is en wie de daders zijn. Voornoemde info is echter beperkt tot de 23 klachten met burgerlijke partijstelling. Ik weet bijvoorbeeld niet in alle andere dossiers van de

heer Devillé en mevrouw Halsberghe, die wellicht ook in het dossier in kwestie zitten – ik weet dat niet formeel want ik heb geen inzage –, wat de namen van de slachtoffers in deze dossiers zijn.

Ik krijg een vraag van de procureur van Neufchâteau bijvoorbeeld, waarin hij stelt dat hij een onderzoek lastens de heer Janssens voert. Hij zegt te willen weten of de heer Janssens ook niet het voorwerp van het onderzoek van de heer De Troy uitmaakt. Het enige wat ik nu kan doen, is nagaan of het arrest een klacht met burgerlijke partijstelling lastens de heer Janssens bevat. Dat kan, maar dat kan ook niet het geval zijn.

Het enige antwoord dat ik nu kan geven, omdat ik geen inzage in het dossier heb en ik geen lijst heb van alle daders en slachtoffers die in het onderzoek van de heer De Troy zijn opgenomen, is een onvolledig antwoord. Ik kan antwoorden dat hij op de lijst van klachten met burgerlijke partijstelling staat. Dat is echter slechts een fractie. Zit hij in het dossier of niet? Ik weet het niet. Ik moet de vraag stellen.

Aan wie stel ik de vraag? Ik stel ze aan de procureur des Konings die lokaal voor het dossier bevoegd is. Hij speelt de vraag door.

U legt de vinger op de wonde. Ik zit in de tweede lijn. U zal wel hebben begrepen, toen ik de opsomming heb gegeven, dat het bijna niet te doen is. Ik heb al 222 dossiers moeten coördineren. Ik zit er als een soort brievenbus. Ik kan geen rechtstreekse lijnen ontwikkelen. Vanuit de tweede lijn en dus van op afstand een coördinatie maken in een dergelijk kluwen, wat het uiteindelijk bijna is geworden, is bijna niet meer mogelijk.

Als u tussen de regels leest, zult u gezien hebben dat ik zeg dat ik, om het goed te kunnen doen, eigenlijk in eerste lijn zou moeten komen.

Sophie De Wit: Dat was eigenlijk ook mijn vaststelling. U zegt dat uw coördinatieopdracht op die manier bijna niet kan lukken, dat u inderdaad naar die eerste lijn zou moeten gaan. U kunt dat doen door te evoqueren. U hebt dat zelf uitgelegd. Stel dat u dat zou doen en dat u zelf de strafvordering zou gaan uitvoeren, bijvoorbeeld met die 475 dossiers bij de commissie-Adriaenssens. Wat zou u daarmee dan concreet doen?

La présidente: Ici, nous sommes en dehors du point de procédure.

Y a-t-il encore quelqu'un qui veut intervenir sur le point de procédure?

Siegfried Bracke: In alle eerlijkheid, ik denk dat de vragen wat in dezelfde richting zullen gaan. Als u geconfronteerd wordt met zo'n toevloed aan dossiers, een soort tsunami die op u afkomt... U spreekt voortdurend over coördinatie en dat is ook uw officiële titel. Men zou evengoed kunnen zeggen in zo'n geval dat er moet gemanaged worden. Als ik u hoor spreken – ik ben geen jurist – bent u echter een soort manager die alleen een beroep kan doen op goede wil. Het is ook overduidelijk dat die goede wil er soms is, maar soms ook niet. Men gaat daar behoorlijk ver in. De ene keer vraagt u een kopie en zegt men u blijkbaar dat er een kopie is, terwijl de andere keer ontkend wordt dat die kopie bestaat.

Mijnheer Delmulle, is de conclusie dan niet dat de wetgeving die over uw ambt bestaat, eigenlijk tekortschiet?

La **présidente:** Nous noterons les questions et tout le monde posera ses deux questions.

Madame Marghem, reprenez vos deux questions.

Marie-Christine Marghem: Dans quel délai un juge d'instruction doit-il transmettre la copie des constitutions de partie civile, qu'il reçoit du parquet? Existe-t-il un délai légal prévu?

En effet, vous avez dû voir dans l'arrêt du 22 décembre 2010 les dates auxquelles les constitutions de partie civile avaient été déposées. C'est sûrement indiqué. Or vous savez que les perquisitions ont lieu le 24 juin. À ce moment-là, se produit un enchaînement de procédures qui rendent peut-être le dossier indisponible jusqu'à ce jour.

Nous savons aussi que vous avez rencontré le procureur du Roi fin juin. À quelle date exactement?

La **présidente:** Madame Marghem, posez vos questions et n'entamez pas un dialogue avec le procureur fédéral...

Marie-Christine Marghem: D'accord. Donc, le délai dans lequel le juge d'instruction doit transmettre, sachant que les perquisitions ont lieu le 24 juin et que vous avez rencontré le procureur du Roi de Bruxelles avant?

Ma deuxième question, dont vous avez très peu parlé: quelle est la genèse, quel est le début de

l'histoire qui a mené à l'établissement du protocole et à votre intervention dans la transmission des dossiers de la commission Adriaenssens comme parquet fédéral?

Carina Van Cauter: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de federaal procureur, in verband met de procedure en de coördinatie.

U verwijst voor uw coördinatieopdracht naar artikel 144sexies. Daar is beschreven dat u overleg pleegt met een of meerdere procureurs des Konings en dat u, desgevallend, na overleg een richting kunt geven aan een bepaald dossier, behoudens andersluidende beslissing van de procureur-generaal. In deze schakel van actoren ontbreekt totaal de figuur van de onderzoeksrechter. U spreekt tijdens uw beschrijving van de coördinatievergaderingen die er zijn geweest en ook van de briefwisseling die u hebt verzonden. U zegt dat u de onderzoeksrechter hebt aangeschreven, dat u hem hebt uitgenodigd, maar dat hij niet naar de vergaderingen komt. Als ik het goed lees en tenzij er nog andere artikelen bestaan, dan maakt de figuur van de onderzoeksrechter geen deel uit van uw coördinatieopdracht. Nochtans hoor ik u... Ik val eigenlijk een beetje terug op wat collega Marghem zegt. De saisine van de onderzoeksrechter valt eigenlijk buiten uw coördinatieopdracht, zoals die vandaag wettelijk geregeld is, want anders neem ik aan dat u gebruik zou hebben gemaakt van deze wettelijke bepalingen. Ik hoor dat niet. Nochtans wilt u absoluut coördineren, ook met inbegrip van de opdracht en de saisine van de onderzoeksrechter. Vanwaar uw intentie? Klopt het dat u eigenlijk wettelijk niet de bevoegdheid heeft om de dossiers waarmee de onderzoeksrechter gevat is, in uw coördinatieopdracht te betrekken?

Dan een tweede vraag. U zegt dat u problemen hebt bij de coördinatie omdat u niet weet wie alle verdachten of slachtoffers zijn. U hebt dus te weinig gegevens. Maar wat dan met de algemene nationale gegevensbank? Daar was een embargo, maar dat is opgeheven na twee dagen, hebt u ons de vorige keer gezegd. In principe zouden alle gegevens in de nationale gegevensbank moeten zitten en zou er eigenlijk voor niemand nog een moeilijkheid mogen bestaan om – ik neem aan dat alle procureurs des Konings de mogelijkheid hebben om deze gegevensbanken te controleren – die gegevensbanken te controleren en vast te stellen of er al dan niet een dossier met enige verwantschap of een gelijkaardig dossier loopt bij een bepaald parket of onderzoeksrechter? Dan heb ik het even moeilijk

om te begrijpen waar dan de coördinatieproblematiek zit.

Valérie Déom: Je voudrais revenir sur les treize dossiers suite à l'application du protocole qui vous détermine finalement assez légitimement comme coordinateur. Vous recevez treize signalements de la part de la commission Adriaenssens dans lesquels les victimes acceptent ou Adriaenssens considère que le dossier doit être transmis au parquet fédéral. Ces dossiers font partie de la commission Adriaenssens. Ils ont été saisis par le juge De Troy. Ces dossiers vous ont été transférés, en tout cas, les signalements. Ces dossiers sont donc au greffe suite à la décision de la chambre des mises.

N'avez-vous pas la légitimité de récupérer au moins ces treize dossiers puisqu'ils vous avaient préalablement été transmis par la commission Adriaenssens sur la base du protocole?

Nous avons entendu les procureurs généraux. Certains ont des interprétations différentes sur la portée de l'objectif de ce protocole. Certains ont fixé un principe de management. À vous entendre, ce principe n'a pas fonctionné correctement. D'autres nous ont évoqué un problème de secret professionnel. D'autres encore nous ont déclaré que ce protocole n'était peut-être pas utile puisqu'il vous confirmait en tant que coordinateur, qui est votre mission première.

Était-il nécessaire d'établir un protocole pour confirmer votre mission? Était-il nécessaire d'établir un protocole comportant autant de descriptions et de détails? En effet, certains procureurs généraux nous ont dit que si c'était à refaire, ils ne le referaient pas rédiger de la même manière. Que pensez-vous de ce protocole?

Si c'était à refaire, rejoueriez-vous dans la même pièce avec ce même type de document (protocole, arrangement, document de management, note, etc.)?

Sophie De Wit: Mijnheer Delmulle, ik zal mijn vraag van daarnet hernemen. Ze intrigeert mij immers, omdat u zelf een en ander al aangaf.

U verklaarde dat u, mocht u het zelf in handen hebben, Peter De Waele ... U maakte uw zin echter niet af. Ik zou dus graag van u horen wat u, mochten de 475 dossiers van Adriaenssens onder uw beheer komen, met de dossiers zou doen.

Mijn tweede vraag is van een heel andere orde. Wij weten dat er heel veel aangiftes en klachten

met burgerlijke partijstelling zijn. Tijdens de vorige hoorzitting is echter ook al gesproken over de mogelijkheid van een class action. Dat zou de zaken kunnen vergemakkelijken of bemoeilijken.

Ik had graag uw visie ter zake gehoord.

Stefaan Van Hecke: Een aantal vragen zijn al gesteld. Ik heb echter nog een vraag over de cijfers.

U hebt heel wat nieuwe cijfers gegeven. Het is voor ons ook belangrijk om er een zicht op te krijgen, want er circuleren natuurlijk heel veel cijfers van alle commissies, we hebben cijfers gehad van de bisdommen enzovoort.

U sprak over vier categorieën. U zegt ook te onderzoeken telkens als een procureur bezig is met een onderzoek, of dat ook niet het voorwerp uitmaakt van een onderzoek van de heer De Troy. Als dat het geval is, stuurt u het dossier naar Brussel voor verder gevolg, zo niet kan de lokale procureur zijn onderzoek voortzetten. U hebt gezegd voor categorie 2 dat er al 25 dossiers zijn afgehandeld bij jullie en voor categorie 3 141. Wil dat zeggen dat jullie in die dossiers al weten of die dossiers al dan niet het voorwerp uitmaken van het onderzoek van De Troy? Kunt u daar de cijfers van geven, zodat wij een zicht hebben hoeveel van al die dossiers die u in uw coördinatieopdracht hebt, ook tot het dossier De Troy horen? Zo niet zitten we met heel veel dubbeltellingen en de kwestie is daar zicht op te krijgen. Die cijfers hebt u niet opgenomen in het overzicht. Mocht u ons dat kunnen meedelen, dat zou nuttig kunnen zijn.

In categorie 4 hebt u ook info gekregen van de bisschoppen. U spreekt over twee bisschoppen. Kunt u zeggen welke twee bisschoppen u die informatie hebben overgebracht, niet om zicht te hebben op de bisschoppen die hun huiswerk goed doen, maar wij hebben ook cijfers gekregen van bisdommen. Als we de optelsom maken, is er geen enkel van de cijfers waarbij we bij optelling tot 21 komen. Daar moet ook een verschil in cijfers zitten. Mocht u ons dat kunnen meedelen, zou dat heel nuttig zijn.

Wat vindt u eigenlijk een ideale taakverdeling? Is dat een verdeling waarbij de individuele dossiers en individuele klachten opgevolgd worden door de procureur des Konings in het arrondissement of de onderzoeksrechter in het arrondissement, of een waarbij u in zo'n dossier als federaal procureur alles doet? Of vindt u dat bijvoorbeeld uw taak enkel nuttig kan zijn in het kader van het onderzoek naar schuldig verzuim en meer de

verantwoordelijkheid van de ganse organisatie? Wat denkt u in uw beleving of in uw ervaring, mocht er zich nog eens iets gelijkaardigs voordoen, wat eigenlijk de ideale taakverdeling zou zijn?

Renaat Landuyt: Mijnheer de federale procureur, u komt bij mijn punt. Uw verhaal over de operatie-Kelk lijkt erop te wijzen dat wij hier de lakmoesproef zullen krijgen voor ons systeem van één federaal parket naast zeventwintig parketten en voor de eenvoud van deze structuur in vergelijking met de eenheidsstructuur van de politie. Dat brengt mij, enerzijds, bij de volgende vraag.

U hebt, beter dan ik ooit in een of ander boek heb gelezen, de illustratie gegeven van de problemen die wij nu met de 28 parketten ervaren. Mijn vraag is een vraag naar punt B. U hebt punt A gegeven, waarbij ik mij, zoals u weet, aansluit. Punt B is echter volgens u een oplossing in de materie.

Ten tweede, om de illustratie nog sterker te maken, er is hier voortdurend sprake geweest van een protocol van 7 juni 2010. Volgens sommigen is het protocol een afspraak met de Kerk; volgens anderen is het een afspraak binnenskamers. Ik wil het dus houden bij de minimuminterpretatie, namelijk de veronderstelling dat het protocol een afspraak binnenskamers betreft.

Hoe legt u dan uit dat er een tiental dagen later een huiszoeking gebeurt, nadat een andere procureur – ik zou bijna zeggen een van uw procureurs, maar dat mag ik niet zeggen – een onderzoeksrechter op pad heeft gestuurd om een huiszoeking te doen, terwijl de procureurs-generaal onder elkaar aan het afspreken waren hoe zij op een volgens hen behoorlijke manier de zaken zouden regelen? Hoe knoopt u een en ander samen in het kader van uw bestaande coördinatieopdracht?

Indien wij ons niet vergissen, hebt u zelfs nog de dag voordien een onderhoud met de procureur van Brussel gehad. Desondanks wordt u 's anderdaags bij manier van spreken gepakt door een actie waarvan u volgens uw verklaringen blijkbaar nooit iets hebt geweten.

La **présidente:** Monsieur le procureur fédéral, je vais encore poser une question.

Vous avez terminé votre exposé en nous citant huit problèmes que vous avez ou allez rencontrer. Parmi ceux-ci, vous dites que cela va prendre chaque fois énormément de temps. Derrière ce

"énormément de temps", il y a des justiciables: des victimes et des auteurs. Vous nous avez donné la description des faits et on sait qu'il y a tout de même des faits qui se sont produits dans les années '80, qui sont donc plus proches de nous. Il y en a peut-être certains qui sont prescrits mais d'autres pas. Avec tout ce temps passé en coordination, en négociations, en palabres – certaines réunions qu'on nous a décrites en ont l'air –, on peut se demander quel message donner aux victimes aujourd'hui.

Parmi celles qui ont été identifiées, vous nous dites que dans les 475 victimes de la commission Adriaenssens, il y en a qui veulent une action judiciaire. Aujourd'hui, les dossiers sont toujours au greffe, mais que fait-on avec ces personnes? Quel message le procureur fédéral lance-t-il aux victimes aujourd'hui: "Si vous voulez un suivi de vos dossiers alors que ces dossiers ont été rendus, vous devez reporter plainte?".

Si on doit déposer une plainte, où doit-on le faire pour assurer le suivi de son dossier? Je ne parle évidemment pas des 13 dossiers qu'on vous a envoyés; je vous parle de tous les autres qu'on a triés et estimé de pas devoir vous envoyer en raison du protocole d'accord.

Par ailleurs, qu'en est-il des abuseurs qui sont identifiés dans ces 475 dossiers? En connaissez-vous le nombre? Maintenant que ces dossiers sont libérés, pouvez-vous, procureur fédéral ou procureur du Roi ou procureur général – je ne sais plus –, aller chercher ces noms et les encoder dans la banque de données? Question simple. Enfin, simple je ne sais pas, mais en tout cas c'est une question qu'on se pose.

C'est ainsi que se termine le premier tour des questions.

Pour la suite, voulez-vous que les secrétaires de commission prennent un instant pour faire le point des questions? (*Non*)

Je vous cède alors immédiatement la parole.

Johan Delmulle: Mevrouw de voorzitter, u zult mij willen excuseren dat ik uitsluitend in het Nederlands spreek, maar dat is mijn moedertaal. Als het over delicate zaken gaat, waar een woord soms telt, praat ik liever in het Nederlands.

Wat de federalisering betreft, u moet weten dat ik op 21 oktober 2010 van de procureur des Konings van Brussel een vraag gekregen heb om het dossier over te nemen. De procureur heeft mij

gevraagd om het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy te federaliseren, zoals wij dat in het jargon noemen. Dat wil zeggen dat de federale procureur in de plaats van de procureur des Konings komt en dat het de federale procureur zal zijn die de strafvordering in dat dossier zal uitoefenen. Dat wil dus in deze context concreet zeggen dat ik dan in de eerste lijn kom.

De redenen waarom de procureur des Konings mij gevraagd heeft om de zaak te federaliseren, zijn de volgende. Ten eerste, het gaat over misdrijven die in een belangrijke mate verschillende ressorten betreffen. Dat is een van de wettelijke criteria die mij toelaten om een dossier tot mij te nemen. Ten tweede, hij weet het natuurlijk, want hij krijgt al mijn brieven, "dat het efficiënter zou zijn in het kader van mijn coördinatieopdracht".

U moet weten dat de procureur-generaal van Brussel zich op 1 februari daarbij aangesloten heeft. Er ligt dus ook een vraag tot federalisering van hem voor. De elementen die hij aanhaalt, zijn de volgende. Ten eerste, de vraag van de procureur des Konings. Ten tweede, het gaat inderdaad over een groot aantal feiten verspreid over het hele land. Ik denk dat hij daarin wel gelijk heeft. De procureur-generaal stelt ook dat het efficiënter zou zijn in het kader van de coördinatieopdracht van het federaal parket, die momenteel een groot aantal coördinatievergaderingen moet houden. De coördinatieopdracht veronderstelt, toch op dit moment, een omvangrijke briefwisseling en het beheer ervan.

Er staan wellicht ook, zoals ik gezegd heb, en dat komt ook terug in de brief van de heer procureur-generaal, een aantal procedurele initiatieven op stapel. Wanneer er een bepaalde richting gegeven zou moeten worden aan bepaalde klachten met burgerlijke partijstelling die nu in het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy zitten, en wanneer vastgesteld zou moeten worden dat de onderzoeksrechter daarvoor niet bevoegd zou zijn, zelfs niet bij samenhang, dan zou het ook makkelijker zijn – in plaats van dat ik moet zeggen aan de procureur des Konings te Brussel wat hij moet doen en welke vorderingen hij moet nemen bij de raadkamer –, mocht ik dan zelf die procedures kunnen voeren. Als het in die richting zou gaan, want dat is natuurlijk nog een andere vraag.

Ook de procureur-generaal van Antwerpen, in wiens ressort er op dit moment een vijftigtal opsporingsonderzoeken lopende zijn, heeft op

26 januari 2011 mijn ambt verzocht te willen overwegen het dossier te federaliseren.

Zijn redenen waren samengevat een grote bezorgdheid voor de 475 dossiers van de commissie-Adriaenssens en het feit dat men geen zicht heeft op die dossiers, noch op de slachtoffers die zich in dat kader kenbaar hebben gemaakt en desgevallend bereid zijn bij Justitie alsnog een klacht neer te leggen.

Een tweede reden die hij opgaf, was dat een federalisering in het kader van de coördinatieopdracht van het federaal parket inderdaad efficiënter zou zijn. Het federaal parket moet immers een bijzonder grote investering doen om invulling te geven aan zijn coördinatieopdracht, die niet wordt vergemakkelijkt – aldus schrijft de procureur-generaal van Antwerpen – door de voortdurende procedurele moeilijkheden in het gerechtelijk onderzoek van Brussel.

Hij schrijft in zijn brief ook dat het zinvol zou zijn om het dossier te federaliseren, omdat op die manier de uitoefening van de strafvordering met betrekking tot de zedenfeiten in een pastorale relatie kan worden gewaarborgd. Tegelijkertijd kan het de slachtoffers binnen een redelijke termijn uitzicht op zekerheid geven over het gevolg dat aan hun zaak kan worden gegeven.

Hij schrijft ook – ik kom straks toe aan dat punt, dat ik een belangrijk punt vind – dat wij moeten oppassen met de 475 dossiers die daar liggen. Hij koppelt dat aan het plegen van nieuwe feiten door eventueel nog actieve daders. Ik zal daarop straks in detail terugkomen.

De vraag van de procureur ligt al sinds oktober 2010 bij mij. Ik heb de procureur des Konings mondeling geantwoord dat hij gelijk heeft. Het is momenteel heel moeilijk om te coördineren. Vooraleer ik mij in een dergelijk avontuur stort, wil ik echter eerst weten waar ik aan toe ben. Ik wou dus hoe dan ook, vooraleer ik hem een antwoord zou geven en een beslissing zou nemen, weten wat de regelmatigheid en de draagwijdte van de initiële saisine van de onderzoeksrechter is. Zoals ik heb gezegd, is de enige die mij op die vraag een antwoord kon geven, de kamer van inbeschuldigingstelling.

Dat is ondertussen gebeurd, met name op 22 december 2010. Ik heb hem echter gezegd dat ik, vooraleer ik antwoord, – 22 december 2010 plus 15 dagen – de cassatietermijn afwachten om zeker te zijn dat het een definitief arrest betreft.

Ten tweede, ik heb hem ook gezegd dat, indien ik een dergelijke beslissing zou nemen, ik ze met kennis van zaken wil nemen. Ik spring niet in het diepe zonder reddingsvest. Ik wil dus ook weten hoe het met de klachten met burgerlijke partijstelling zit. Hoeveel zijn het er? Wat staat er juist in?

Daarover heb ik, zoals ik daarjuist heb uiteengezet, nu ook meer duidelijkheid.

Marie-Christine Marghem: Je ne suis pas sûre de bien comprendre. Le 21 octobre, le procureur du Roi de Bruxelles vous demande de fédéraliser ce dossier.

Johan Delmulle: Est-ce qu'on va commencer un débat? Pour moi, c'est OK, mais j'aimerais bien d'abord pouvoir expliquer...

La **présidente:** Madame Marghem, s'il vous plaît, on va essayer, comme d'habitude, d'aller jusqu'à la fin du récit.

Vous pouvez répondre. Tout le monde l'a bien entendu: le 23 ou le 24 octobre, le procureur du Roi de Bruxelles vous demande de fédéraliser le dossier. On l'a dit au moins trois fois.

Marie-Christine Marghem: (...) puisque vous devenez le procureur du Roi qui exerce l'action publique.

La **présidente:** Madame Marghem, s'il vous plaît. Je ne vous donne plus la parole, pour le moment en tout cas. Laissez aller M. Delmulle jusqu'au bout de son récit.

Johan Delmulle: Je vais compléter ma réponse.

21 oktober is juist. Dat is de vraag die gekomen is, maar het is maar een vraag. Het is niet omdat mij iemand vraagt dat ik ineens in de plaats van de procureur des Konings kom. Ik heb hem het volgende gezegd.

Avant de prendre une décision sur une fédéralisation, il est nécessaire pour moi d'avoir d'abord une vue claire sur la saisine initiale du juge d'instruction. Cette clarté peut uniquement être apportée par un arrêt de la chambre des mises de Bruxelles, qui, entre-temps, a été rendu le 22 décembre 2010.

Dat is de *nœud* van het probleem.

Ten tweede, ik federaliseer niet, zonder dat ik weet hoe het met de klachten met burgerlijke

partijstelling zit. Hoeveel zijn het er? Wat staat erin? Ik heb geen toegang tot het dossier. Ik heb ook geen inzage gehad, wat ik nu wel hoop te hebben.

Ik heb, zoals ik u heb gezegd, in het arrest van 22 december 2010 een heel goed overzicht teruggevonden van de 23 klachten met burgerlijke partijstelling die in het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy zijn neergelegd.

Ten derde, wat nog hangende is, is het volgende. Ik heb gezegd dat ik wil weten wat de saisine is en ook hoe het met de klachten met burgerlijke partijstelling zit. Ik zou, ten derde, ook het dossier wel eens willen zien. Ik wil niet een volledig dossier overnemen, hoewel ik stilaan enige noties heb waarover het gaat, zonder dat ik inzage in het dossier heb. Minstens zou ik een kopie willen hebben van de ter zake relevante stukken.

Ik heb u verteld dat ik daartoe op 27 januari 2011 een brief aan de procureur des Konings te Brussel heb geschreven.

De conclusie is dus dat eerstdaags de federale procureur een beslissing zal nemen. Het is een beslissing die mij toekomt. De wet bepaalt immers dat ik kan federaliseren, na overleg te hebben gepleegd – dat overleg met de procureur des Konings is nu bezig – over de vraag of in het gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy de strafvordering voortaan door de federale procureur zal worden uitgeoefend.

Ik heb op 3 februari 2011 de kwestie op het College van procureurs-generaal aangehaald. Het College had mij gevraagd een stand van zaken te krijgen over de 222 dossiers die ik in het kader van mijn coördinatieopdracht had behandeld. Er is toen ook van gedachten gewisseld over de genoemde federalisering, wat niet verwonderlijk is, aangezien twee procureurs-generaal mij daartoe een rechtstreekse vraag hadden gericht. Zij wilden dan ook wel weten wat mijn antwoord zou zijn. Bovendien zijn de vijf ressorten, dus de vijf procureurs-generaal, geraakt door alle dossiers in kwestie. Het gaat immers over dossiers uit het hele land.

Dat was het wat de federalisering betreft.

Stefaan Van Hecke: Mijnheer Delmulle, u verklaart dat u zelf over een federalisering kan beslissen.

Indien u een beslissing neemt, gaat ze dan over alle dossiers van de vijf ressorten of gaat het over

de dossiers van zij die het u hebben gevraagd, zijnde de dossiers van Brussel, op basis van de vraag van de procureur van Brussel, en van Antwerpen, op basis van de vraag van de procureur-generaal van Antwerpen? Is het daarentegen meteen voor heel België? Mocht het voor heel België zijn, moeten dan ook de procureurs-generaal van de andere ressorten hun toestemming voor de federalisering geven?

Johan Delmulle: Ik zal heel duidelijk zijn.

Wat ik tot nu toe in mijn coördinatietaak heb gedaan, blijft coördinatietaak. De dossiers die ik heb uitgezonden of gedispatcht naar de lokale parketten – zoals wij dat bij ons noemen, tot beschikking en voor verder gevolg – en waarvoor ik nooit zelf de strafvordering heb uitgeoefend en er nooit een federaal strafdossier is geopend, blijven lokaal behandeld.

Het gaat dus enkel over het dossier van onderzoeksrechter De Troy, om op die manier de coördinatie met dit dossier te kunnen verzoenen. Ik zit in dat geval dicht bij het dossier, waardoor ik in het kader van mijn coördinatieopdracht en van de nieuwe vragen die nog zullen binnenkomen, in eerste lijn zit. In voorkomend geval moet ik niet langer postbus spelen en moet ik niet meer allerhande zaken vragen. Mijn probleem is immers dat ik altijd maar moet vragen.

Wat de heer Bracke daarstraks heeft opgemerkt over een manager van goede wil, omschrijft het eigenlijk. Door in eerste lijn te komen, kan ik onmiddellijk antwoorden. Als ik in eerste lijn zit, kan ik inderdaad aan de gerechtelijk directeur van de FGP Brussel vragen te stellen en mij laten voorlichten over het onderzoek, want het is dan een dossier waarin ik de strafvordering uitoefen. Ik ga dat natuurlijk in overleg doen met de onderzoeksrechter, dat oprecht voor zich, want hij heeft de leiding van het onderzoek.

Het is nog allemaal hypothetisch, want ik moet nog mijn beslissing nemen. Op dat moment kan ik aan de onderzoeksrechter zeggen: ik zou morgen aan de gerechtelijk directeur van Brussel willen vragen dat zijn *chef d'enquête* bij mij komt en ik zou hem de vraag willen stellen om binnen de week een overzicht te hebben van de slachtoffers en van de verdachten in het dossier. Nu kan ik dat niet doen, want zij zullen vragen waarmee ik me kom moeien. Als ik in eerste lijn zit, dan staat hij daar en dan roep ik hem: "En nu wil ik eindelijk de lijst hebben." Dan zit ik met een directe lijn.

Carina Van Cauter: Mijnheer de federale procureur, u overweegt nog altijd het dossier te federaliseren. Als ik u bij het begin van de vergadering heb gehoord, dan zegt u het volgende. Wanneer er onoverkomelijke problemen zijn om op een efficiënte manier te coördineren, dan is het de logica der dingen dat een dossier wordt gefederaliseerd. U hebt een tiental punten opgenoemd waarmee u moeilijkheden ondervindt. Ik hoor u een beetje aarzelend zeggen dat u eerst de saisine wilt kennen, het dossier wilt zien en de klachten met burgerlijke partijstelling wilt kennen. Het lijkt erop dat u zich niet in een avontuur wilt storten. Waarvan heeft u schrik? Ik begrijp dat niet. Als u zegt dat u moeilijkheden heeft met de coördinatie, dan is de logische beslissing volgens mij een federalisering, punt aan de lijn en hoe moeilijk dit ook is. Dit is precies de uitweg die wordt geboden in een moeilijk dossier met procedurekluwens.

Johan Delmulle: Daar zal ik graag op antwoorden.

La présidente: Allez-y !

Johan Delmulle: Ik aarzel niet, maar het zou natuurlijk wel een primeur zijn, mocht de federale procureur in het Parlement beslissen om een dossier te federaliseren. Dat lijkt mij niet aangewezen te zijn. Buiten is misschien iets anders, maar hier lijkt mij dat niet zo optimaal te zijn, gelet op het principe van de scheiding der machten.

Er zijn toch twee zaken nodig. Ik heb nu een aantal duidelijkheden over de saisine, over de klachten met burgerlijke partijstelling. Maar vooraleer ik zoiets doe, moet ik toch wel eens kunnen zien naar de initiële vassing, de stukken. Ik zou minstens de relevante stukken willen zien. Als ik naar daar ga, moet dat vrij snel kunnen gebeuren.

Ten tweede, vooraleer ik dat doe, is het wel de gewoonte dat ik ook met de onderzoeksrechter praat. Mijn idee is dat in de komende dagen de procureur des Konings, onderzoeksrechter De Troy en ikzelf daarover een overleg hebben, al is het maar hoffelijkheidshalve als u wil. Ik denk dat dit echt wel noodzakelijk is.

Ik ben echter niet van plan lang te wachten, want de tijd die ik nu investeer in de coördinatie is niet meer evenredig.

Valérie Déom: Il est vrai que nous sommes quelque peu étonnés parce que vous mettez en

évidence des problèmes d'accessibilité aux dossiers et à l'information. Or, en fait, ce problème peut être réglé si vous vous saisissez du dossier et que vous fédéralisez. C'est donc un peu le serpent qui se mord la queue: vous ne voulez pas fédéraliser tant que vous n'avez pas les informations. En fait, finalement, si vous fédéralisez, vous pouvez les avoir. Mais on comprend, vu la complexité du dossier, que ce n'est pas une décision qu'on prend à la légère.

Deux précisions. Vous nous avez parlé d'une réunion du 3 février avec le Collège des procureurs généraux où vous aviez de nouveau parlé de la fédéralisation, mais vous ne nous avez pas dit si, éventuellement, d'autres procureurs généraux que celui d'Anvers et celui de Bruxelles vous ont également sollicité dans le même sens. Y a-t-il eu unanimité au niveau des procureurs généraux?

Si votre décision devait être de devenir le magistrat instructeur de ce dossier, donc de fédéraliser, quid des 475 dossiers qui sont au greffe? Pourriez-vous les récupérer, les saisir?

Johan Delmulle: Le 3 février, on a fait un tour de table. Nous avons surtout parlé de la coordination. Il n'est pas nécessaire que le Collège me pose cette question. C'est une décision que je dois prendre, en âme et conscience. Pour moi, cela suffit si le procureur du Roi et le procureur général de Bruxelles et en plus, le procureur général d'un ressort qui est le plus touché, me demandent de fédéraliser, alors, cela suffit.

Je suis prêt à répondre en ce qui concerne les 475 dossiers, mais je pense que M. Landuyt souhaite intervenir.

Renaat Landuyt: Ik wil nog even terugkeren op het feit dat u blijkbaar de keuze kunt maken. Ik vind het een heel eigenaardige situatie. Wij hebben hier een dossier waarvan niemand eraan twijfelt dat het Brussel overstijgt, dat het eigenlijk alle ressorten van het land overstijgt, dat het blijkbaar door zijn saisine zelfs reikt over gans het land. Dan zegt de federale procureur: "Ik ga eens wachten of ik het niet bij die procureur laat, of ik het wel zal opnemen." Ik zou er eerder van uitgaan dat het uw plicht is om dergelijk dossier in de hand te nemen. Ik had bijna medelijden met u toen u de beschrijving gaf van uw coördinatieproblemen. Ik hoor nu dat het vanaf 21 oktober een beetje uw schuld is dat u de situatie niet in de hand hebt. Ik vind het foutief dat u kunt kiezen tussen het al of niet opnemen. Ik meen dat u het zou moeten opnemen. Zou het

geen verbetering zijn van onze wet, als wij in de wet schrijven dat u het moet doen, als het nodig is?

Johan Delmulle: Ik zou daar graag op antwoorden, mevrouw de voorzitter, want ik heb niet graag dat iemand zegt dat het mijn schuld is als dit niet zo is. Ik koop geen kat in een zak, mijnheer Landuyt, zeker als ik niet weet wat de regelmatigheid is van de initiële saisine van de onderzoeksrechter en de draagwijdte. De tijd heeft mij gelijk gegeven.. Want had ik het in het begin gefederaliseerd, dan... U hebt de procedure ook gezien. Er is inderdaad een stuk nietigverklaard en verwijderd uit het dossier. Ik denk dat het met recht en reden is dat wij eerst kijken wat de procedurele problemen zijn.

Ten tweede, ik denk dat het met recht en reden is dat de federale procureur ook eerst weet hoe het zit met die klachten met burgerlijke partijstelling. Dat hebben wij nu ook.

Ten derde, u mag beweren wat u wil, maar een inzage van het dossier of van de relevante stukken, lijkt mij toch het minimum. Dat gaat nu gebeuren. Ik heb op dit moment die vragen voorliggen. Ik ga dat overleg nu doen en ik zal mijn beslissing nemen.

Renaat Landuyt: Kan het zijn en wat zal er gebeuren als u zegt dat u het dossier niet wil? Ik, federaal procureur, wil dit dossier niet. Dat is blijkbaar de hypothese die nog openstaat. Wat moet er dan gebeuren? Gaat u dan de procureur van Brussel zijn plan laten trekken?

Johan Delmulle: Dan ga ik verder moeten blijven investeren. Daar heeft u een punt. En het gebeurt niet zo efficiënt, als ik zou willen dat het zou gebeuren in een coördinatie. Dan zal de procureur des Konings te Brussel inderdaad het openbaar ministerie blijven waarnemen wat dat dossier betreft. Ik denk echter dat wij in een hypothetische discussie aan het belanden zijn.

Ik vind dat het beslissingen zijn die ik liever in de beslotenheid van mijn kabinet neem. Ik ga daar eerst met de onderzoeksrechter over spreken en met de procureur des Konings te Brussel. Ik ga bij die gelegenheid kijken wat er in het dossier zit en dan zien wij wel.

Marie-Christine Marghem: Je rejoins M. Landuyt sur ce point mais je le dirais un peu autrement. Le procureur du Roi de Bruxelles a la sensation très claire le 21 octobre qu'il faut fédéraliser ce dossier. Il a donc suffisamment d'informations sur

ce dossier, il peut vous en communiquer la teneur et vous voulez exercer votre pouvoir d'appréciation sur la base des pièces, ce qui me paraît légitime. Je vous poserai une autre question: puisque vous avez attendu l'arrêt du 22 décembre – à mon avis, autant de gens espéraient que l'arrêt montre que les perquisitions étaient illégales que de gens qui espéraient le contraire – et comme ces perquisitions pour ces 23 dossiers avec constitution de partie civile ont été déclarées légales, elles sont au greffe avec les 475 dossiers d'Adriaenssens, je suppose. Ou alors où sont-ils? Entre les mains du juge d'instruction, j'imagine?

Johan Delmulle: Dat is de grote vraag. Normaal zit het onderzoeksdossier bij de onderzoeksrechter en zit er een werkkopie bij de politiediensten en in het beste geval zit er ook nog een kopie bij de procureur des Konings. Ik weet niet of er een kopie bij de procureur des Konings zit, ik heb niet het vermoeden dat het zo is. Ik weet niet wat er juist bij de politiediensten zit, want het is mijn dossier ook niet. Ik ga de politiediensten dus niet bevragen.

U mag de gevoeligheid van dit dossier ook niet uit het oog verliezen. Het stof is nu een beetje gaan liggen, er is wat tijd overgegaan en de rede is een beetje teruggekeerd. Stel u echter voor dat ik op 26 juni zou gezegd hebben dat ik heel dat dossier overnam, dan had ik hier ook gezeten, maar zouden wij waarschijnlijk een ander debat gehad hebben. Nu gaat het eerder over het feit dat ik gerust mijn bevoegdheden mag uitoefenen. Nu ervaar ik het zo. Ik kan mij echter voorstellen dat als wij dat niet met reden en doordacht zouden gedaan hebben, dat wij hier misschien een ander debat zouden gekregen hebben.

Ik heb mij laten vertellen dat het dossier sinds juli in al die procedureslagen gezeten heeft en dat het dus bijna zelfs niet ter beschikking was van de natuurlijke titularissen, laat staan dat ze het aan mij zouden geven. Stel u voor dat ik nog zou zeggen dat men het voor twee weken aan mij moest geven, zodat ik het kon bekijken.

Laten wij echter naar de toekomst kijken. Wij zijn nu in een situatie beland, zoals ik het zeg, waarin ik over een aantal elementen beschik, waar ik nog een inzage zal hebben, waar ik een overleg zal hebben met de onderzoeksrechter en waar ik dan, in alle rust op mijn kabinet, mijn beslissing zal nemen. Mijnheer Landuyt, als u wilt, zal ik ze u als eerste meedelen, maar ik zal mijn beslissing in alle rust in mijn kabinet nemen.

Siegfried Bracke: Ik wil loskomen van dit concrete geval, maar wil toch ook aansluiten bij de vraag van collega Landuyt. Collega Landuyt heeft inzake het feit dat u effectief kunt beslissen om het al of niet te doen, net zoals ik dat ook heb gevraagd, willen peilen naar uw opvatting of de wetgeving in dat verband voldoende is of niet, of daaraan, naar uw inschatting, iets moet worden veranderd of niet.

Johan Delmulle: Ik heb een paar suggesties voor aanbevelingen, maar dat gaat dan meer over die 475 dossiers en andere. Die zal ik straks graag delen met de commissie.

Hier moet de wet voor mij niet worden veranderd. Er is een meldingsplicht van de parketten. Wanneer zij een dossier hebben dat beantwoordt aan een lijst van misdrijven die in het Gerechtelijk Wetboek staat, moeten zij dat melden aan de federale procureur.

Op die lijst staan bijvoorbeeld bendevoering, criminele organisatie, georganiseerde mensenhandel, misdrijven die diverse ressorten overschrijden, misdrijven die in een overheersende mate een internationaal aspect hebben, nucleaire misdrijven, misdrijven tegen de in- of uitwendige veiligheid van de staat, terrorisme, ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht. Er is een volledige lijst.

De wet, die voor mij meer dan voldoende en klaar en duidelijk is op dat punt, zegt heel uitdrukkelijk dat als het parket in kennis is van een dergelijk misdrijf, het dat moet melden aan de federale procureur. De federale procureur kan dan desgevallend beslissen om het onderzoek over te nemen, maar enkel – zo zegt de wet het en het is destijds in die filosofie geschreven – wanneer er een meerwaarde zou zijn dat de federale procureur die zaak zou overnemen. Een meerwaarde kan zijn dat hij, doordat hij verschillende onderzoeken voert rond hetzelfde fenomeen, een bepaalde expertise heeft of dat hij een bepaald helikopterzicht heeft.

La présidente: Je comprends! Nous savons que le parquet fédéral examine les matières à portée nationale, celles relatives au terrorisme, à la criminalité organisée, aux faits de pédophilie, etc. Mais dans le cas qui nous concerne – désolée de vous avoir coupé la parole, car nous connaissons la loi relative au parquet fédéral et ses compétences – nous sommes dans le cadre de dossiers et d'abuseurs "individuels". Pourquoi vous demande-t-on de fédéraliser? Je ne

comprends pas. Je vous assure que j'essaie, mais je ne comprends pas pourquoi, soudainement, un dossier traitant de cas individuels, d'abuseurs individuels doit être envisagé sous l'angle fédéral comme s'il s'agissait d'un phénomène global. Je ne comprends pas cette demande et pourquoi vous-même posez la question en votre qualité de représentant du parquet fédéral. Le simple fait du *ratione loci* n'est-il pas suffisant, comme cela avait été décidé pour le dispatching, de sorte que la dernière adresse de l'abuseur soit envoyée dans l'arrondissement?

À un moment donné, y aurait-il pu avoir des instructions sur l'omission coupable de manière plus globale et des instructions particulières *ratione loci* sur l'individu?

Johan Delmule: Ik zal eerst afsluiten met dat punt. Binnen die context sturen de parketten die informatie op. Er komt heel veel informatie op het federaal parket toe. Bijvoorbeeld, een bende die een aantal ongedekte cheques uitgeeft in een internationale context, valt strikt genomen wel onder het wettelijk kader. Daarvan zien wij echter de meerwaarde van een federalisering niet in. In terrorisme daarentegen nemen we alles, want op dat vlak zit de expertise wel bij ons. Als u stelt, binnen die context, dat alles naar het federaal parket moet, en dat er daar geen marge is om te beslissen, dus dat het federaal parket alles moet aannemen, dan duurt het drie maand en wij liggen helemaal plat. Wij zouden dan namelijk alles krijgen, en dat is te breed.

In huidig dossier moet ik mij eerst de vraag stellen, als de feiten of het dossier mij aangemeld worden, of de feiten vallen onder de misdrijven die in de wet opgelijst staan. Feiten die in belangrijke mate verschillende ressorten betreffen – het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy is toch wel van die aard –, kunnen inderdaad een dossier vormen dat gefederaliseerd kan worden.

Dat is nog een andere discussie dan te zeggen dat nu alle feiten, ondertussen overal te lande, waarover onderzoeken bezig zijn, allemaal naar Brussel getrokken moeten worden. Persoonlijk vind ik dat geen goed idee.

Het dossier van onderzoeksrechter De Troy is op zich echter inderdaad een dossier dat door de procureur rechtmatig aangemeld kan worden voor federalisering. Mits kennisname van het dossier en na overleg zouden wij kunnen beslissen om dat dossier naar ons toe te trekken, aangezien het misdrijf op de wettelijke lijst staat. Een van de criteria in de omzendbrief vermeldt ook dat het

veel efficiënter is om zelf de strafvordering uit te oefenen dan te blijven coördineren, federalisatie een optie is.

Over die 475 dossiers wil ik graag het volgende zeggen. Ik spreek vanuit heel mijn coördinatietaak. In het volgende wil ik heel duidelijk zijn. Die 475 dossiers zijn op dit moment in beslag genomen in het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy. De procureur die daar bevoegd is, is de procureur des Konings te Brussel, en in graad van beroep is de procureur-generaal te Brussel bevoegd. Ik heb op dit moment dus geen impact op die 475 dossiers. Daarin wil ik duidelijk zijn. Op dit moment is dat geen federaal dossier.

Zolang het geen federaal dossier is, kan ik mij eigenlijk niet moeien met stukken die in een bepaald onderzoek nietig verklaard zijn, daarna eruit verwijderd zijn en op de griffie zijn neergelegd. Dat neemt niet weg dat ik daar wel een aantal ideeën over heb, want ik denk natuurlijk wel na, wat natuurlijk ook mijn taak is. Ik wilde echter toch eerst meegeven dat het in casu een dossier van de procureur des Konings te Brussel betreft, en geen federaal dossier. Ik kan dus alleen maar mijn persoonlijke visie geven. Natuurlijk heb ik er wel een standpunt over.

Laat ik de vraag even abstraheren. De vraag klinkt dan als volgt. Wat moet er gebeuren met stukken – in dit geval zijn dat dossiers van slachtoffers – waarvan de inbeslagname, ingevolge een arrest van de kamer van inbeschuldigingstelling, nietig werd verklaard, waardoor zij uit het strafdossier zijn verwijderd en waardoor zij, overeenkomstig artikel 235bis, § 6 van ons Wetboek van strafvordering, neergelegd zijn op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg?

Indien die vraag een federaal dossier zou betreffen – dus veel *conditionnels* – en ik zou die vraag moeten beantwoorden, dan zou ik rekening houden met een aantal imperatieven.

Een eerste imperatief is een arrest nr. 86/2002 van het Grondwettelijk Hof. Dat is een arrest van 8 mei 2002. Dat arrest is belangrijk, omdat vroeger in het artikel 235bis, § 6 een zinnetje extra stond. Dat zinnetje luidde: "De ter griffie neergelegde stukken mogen niet worden ingezien en mogen niet in de strafprocedure worden aangewend." Dat zinnetje is geschrapt, is geannuleerd, door het arrest van het Grondwettelijk Hof. Dat wil met andere woorden a contrario zeggen dat stukken, ook al zijn ze nietigverklaard en worden ze neergelegd op de

griffie, wel mogen worden ingezien en wel in de strafprocedure mogen worden aangewend, maar natuurlijk binnen een welbepaalde context. Die context vindt men terug in de considerans, in de overwegingen van het arrest van 8 mei 2002 van het Grondwettelijk Hof. Als men die overwegingen leest, dan volgt daaruit dat het Hof van oordeel is dat nietig stukken toch nog moeten kunnen worden aangewend wanneer zij elementen bevatten die onontbeerlijk zijn voor de verdediging van een partij, dus wanneer er elementen inzitten die à décharge kunnen worden gebruikt.

Als men dan gaat kijken, wat ik ondertussen gedaan heb, of er rechtspraak is van het Hof van Cassatie, dan vindt men een arrest van 22 juni 2005 van ons Hof van Cassatie dat zegt: de stukken die nietigverklaard zijn bij toepassing van artikel 235bis en die op de griffie berusten, mogen door de beklagde wel nog worden ingezien indien ze voor zijn verdediging nuttig zijn. Wat is dus de eerste bedenking – ik heb er een paar – die we moeten maken? De stukken die daar op de griffie liggen, daar moet op een of andere manier toch nog altijd een toegang toe zijn voor iemand die in het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy in verdenking gesteld zou worden of die zelf later voor de rechtbank zou komen. Een beklagde in dat dossier waaruit de stukken verwijderd zijn, die moet nog altijd à décharge daar elementen uit kunnen plukken. Dat volgt uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en van het Hof van Cassatie.

Twee. Men zou zelfs de redenering kunnen doortrekken en men zou zelfs bij uitbreiding kunnen zeggen dat een verdachte in een ander strafonderzoek, bijvoorbeeld in Arlon – ik zeg zomaar iets – op een bepaald moment zegt: “Ik ben hier priester en ik word hier verdacht in Arlon, maar in die stukken daar io de griffie van Brussel zitten elementen à décharge voor mij.” Dus dat is eigenlijk een tweede reden om te zeggen: het moet voor een beklagde in een ander strafonderzoek ook mogelijk zijn om de stukken die uit het onderzoek van mijnheer De Troy verwijderd zijn, voor hem à décharge eventueel te benutten.

Een derde bedenking die ik heb over die 475 dossiers, is dat sommige slachtoffers hun stukken zullen willen terugkrijgen. Dat kan ik begrijpen, want er zijn ook heel wat slachtoffers bij de commissie-Adriaenssens gekomen die liever niet hadden dat hun dossier in een gerechtelijk onderzoek zou belanden. Zij zeggen: “Dat is een stap die aan mij als slachtoffer toekwam en die niet iemand anders in mijn plaats moest nemen. Ik

wil mijn dossier terug.”

Ik vind dat iets waarmee wij in elk geval rekening moeten houden.

Het uitgangspunt is dus dat sommige slachtoffers zullen zeggen dat ze hun dossier terug willen. Waar zitten we dan?

Ik ben gaan kijken. Er bestaat op dit moment een koninklijk besluit van 24 maart 1936, dus van voor de Tweede Wereldoorlog. Dat is dus driekwart eeuw oud.

In artikel 2 van het koninklijk besluit op de bewaring ter griffie en de procedure – het is nog geschreven met twee u's – tot teruggave van de in strafzaken in beslag genomen zaken lezen we: “De zaken worden, behoudens een andersluidend bevel van den rechter, teruggegeven aan den persoon in wiens handen beslag werd gelegd.”

Wie doet dat? Dat staat in artikel 1. In artikel 1 staat dat het de griffier bij de rechtbank is die instaat voor de teruggave.

Een bedenking die wij ons moeten maken, is de volgende. Als de stukken niet bij de slachtoffers in beslag werden genomen, dan zal de teruggave in principe, als wij dit toepassen, niet aan hen kunnen gebeuren.

Er is echter een ander artikel in dat koninklijk besluit van 1936 dat erin voorziet dat het openbaar ministerie – daarom is het interessant om daar ook een lijst van te hebben – de personen kan aanduiden die rechten kunnen doen gelden op de zaak. Dat kunnen bijvoorbeeld slachtoffers zijn. Dan kan het openbaar ministerie aan de griffier zeggen: “U moet die personen allemaal verwittigen dat zij binnen een door mij bepaalde termijn” – het KB zegt dat dit een termijn van minimum 15 dagen is – “verzet kunnen plegen tegen de teruggave.”

De teruggave zou dan gebeuren aan degene in wiens handen ze in beslag is genomen, maar de griffier verwittigt op vraag van het openbaar ministerie de slachtoffers om te zeggen dat er een procedure bestaat om daartegen verzet te plegen. De eindbedenking daar is dat de slachtoffers zich dus tegen de teruggave kunnen verzetten.

Ik heb een vierde bedenking als ik over de 475 dossiers nadenk. Sommige slachtoffers zullen zeggen dat ze wel nog een gerechtelijk gevolg willen. Zo zullen er ook nog tussen zitten.

Daar is een oplossing voor. Sinds midden september ligt daar de toegangspoort tot het openbaar ministerie, zijnde het federaal parket. Daar kan men, zoals al 150 anderen vóór hen hebben gedaan, rechtstreeks een mail of een brief sturen naar mevrouw Pellens en dan krijgt men de voorkeurbehandeling, die mevrouw Pellens eigen is. Die slachtoffers zouden kunnen worden aangeschreven door het openbaar ministerie.

Mocht het mijn dossier zijn – het is op dit ogenblik niet mijn dossier –, dan zou ik Pellens daar naartoe sturen en zeggen: maak mij zo snel mogelijk een lijst van al die slachtoffers. We gaan die allemaal aanschrijven en zeggen: als u een gerechtelijk vervolg wil, dan kunt u ons een brief sturen.

Dan gaan we coördineren. Dat wil niet zeggen dat we het onderzoek zelf doen. Zoals bij de 150 anderen, doen we de administratieve verwerking, kijken we welk parket bevoegd is en dispatchen we naar dat parket dat overneemt.

Ik kom bij uw bezorgdheid die ik zeker deel, mevrouw de voorzitter. Als ik de cijfers zie die ik hier naar voren breng, dan kan ik mij voorstellen dat heel wat van die stukken verjaarde feiten zullen betreffen, of een verdachte of een pleger die intussen is overleden. Het is absoluut niet uit te sluiten dat sommige stukken wel erg onrustwekkende elementen zouden kunnen bevatten over mogelijk recidiverende plegers van feiten of dringende aanwijzingen van een onmiddellijke gevarensituatie waarin een minderjarige zich zou kunnen bevinden. Professor Adriaenssens heeft destijds dertien zeer dringende dossiers overgemaakt. Mij is het niet duidelijk of de politiediensten die op dit ogenblik belast zijn met het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy, die 475 dossiers hebben geanalyseerd op dit punt: zit er geen potentiële recidivist in of een dringendheid voor een onmiddellijke gevarensituatie voor een minderjarige?

Het zou volgens mij onaanvaardbaar zijn als we op een bepaald moment moeten vaststellen dat een priester ergens ten lande, bijvoorbeeld in Doornik, tegen de lamp loopt omdat hij bepaalde feiten heeft gepleegd en dat zou blijken dat, mocht men destijds in de dossiers van de commissie-Adriaenssens hebben gekeken, er alarmbellen zouden zijn afgegaan omdat de kans bestond dat die dader de volgende dag zou herbeginnen. Het Ronald Janssensyndroom, om het zo te vergelijken.

Ten opzichte van die 475 dossiers maak ik mij de bedenking dat alle uit het onderzoek verwijderde dossiers dringend door het openbaar ministerie moeten worden nagelezen. Er moet per dossier een fiche worden gemaakt. Misschien bestaat die al bij de politie, dat weet ik niet. Ik zit in tweede lijn. Aan de hand van die fiche kennen wij de naam van het slachtoffer, naam van de verdachte, periode van de feiten, plaats van de feiten, mogelijk gevaar voor recidive en mogelijk onmiddellijk gevaar voor minderjarigen. Als er gevaar voor recidive of voor minderjarigen is, dan moet er worden gehandeld en moet er wat mij betreft een nieuw strafdossier...

La présidente: Monsieur le procureur général, vous nous dites que les 475 dossiers ne vous appartiennent pas aujourd'hui: vous n'avez pas été désigné et il n'y a pas de fédéralisation de la mission. J'ai bien compris.

Donc ils appartiennent au ministère public, c'est-à-dire au procureur du Roi de Bruxelles, depuis que l'arrêt a été prononcé disant que ceux-là étaient sortis. Ils sont déposés au greffe. Ils n'appartiennent plus au juge d'instruction De Troy.

Johan Delmulle: Ze zijn verwijderd uit het onderzoek van onderzoeksrechter De Troy, maar als ik op het einde van mijn verhaal kom, zal juist mijn aanbeveling aan uw commissie zijn, mevrouw de voorzitter, dat de wet daarin niet zo duidelijk is. Ik heb een aantal ideeën. Er zou daar een wetgevend initiatief kunnen genomen worden om daarop een duidelijker zicht te hebben.

Om concreet te antwoorden op uw vraag: het zijn op dit moment, vandaag, de procureur des Konings te Brussel en de procureur-generaal te Brussel, die het openbaar ministerie zijn, die betrokken zijn bij dat dossier. Dat ben ik nog niet.

La présidente: C'est bien ce que je disais. La loi n'est peut-être pas claire mais j'imagine qu'on ne va pas attendre une initiative parlementaire pour l'éclaircir et traiter les 475 dossiers.

Johan Delmulle: Non.

La présidente: Aujourd'hui, suivant l'analyse de l'arrêté dont vous nous avez donné lecture, c'est le ministère public qui doit prendre une initiative au niveau des dossiers déposés au greffe.

Johan Delmulle: C'est le procureur du Roi de Bruxelles qui doit prendre l'initiative.

La **présidente**: Il lui revient de prendre l'initiative, par exemple, d'établir des fiches concernant les personnes identifiées dans ce cadre.

Johan Delmulle: C'est exact.

La **présidente**: Et jusqu'à présent, aucun message n'a été adressé aux victimes?

Johan Delmulle: Non. Mais cela peut se comprendre dans la mesure où on a d'abord attendu le délai de cassation.

La **présidente**: Aujourd'hui, on est arrivé au bout du délai.

Johan Delmulle: U kunt natuurlijk blijven wachten. Er zijn een aantal burgerlijke partijen. Ik analyseer alleen maar het arrest. Ik wil mij niet in een domein wagen dat voorlopig nog altijd niet het mijne is. Als u het arrest leest, ziet u dat er een aantal burgerlijke partijen niet waren. Dat wil zeggen dat er een betekening moet gedaan worden aan die burgerlijke partijen om die cassatietermijn te laten lopen wat hen betreft. Dan bent u nog wel een tijdje onderweg.

In het begin zei ik dat er wat nuances waren. In mijn geest denk ik dat we de afweging moeten beginnen maken. Als ik kijk wat in die dossiers zou kunnen zitten, ben ik daar ongerust over. Ik reageer in dit geval als een bezorgde burger zoals jullie.

Carina Van Cauter: U verwijst, met betrekking tot de teruggave van de dossiers, naar een KB van 1936, waarbij in eerste instantie het dossier moet worden teruggegeven aan de persoon in wiens handen het in beslag genomen is. Dat is de commissie-Adriaenssens, die vandaag niet meer bestaat. In tweede instantie kan het openbaar ministerie de personen aanduiden die rechten kunnen uitoefenen op de zaak. Het openbaar ministerie kan ook de staat aanduiden, in zijn hoedanigheid van bewaker van.

Johan Delmulle: Dat laatste is al juridische spitstechnologie. Daar moet ik eens over nadenken.

Carina Van Cauter: Ik ben aan het nadenken om te zeggen dat het openbaar ministerie zichzelf zou kunnen aanduiden ten behoeve van de slachtoffers door uitvoering van de strafvordering, opsporing, vervolging enzovoort.

Johan Delmulle: Het enige dat het openbaar ministerie zal zeggen, is dat men het gaat

teruggeven aan persoon A en tegen persoon B. U hebt daar rechten op, u weet dat ik dat zal doen, en ik ga wachten tot wanneer u naar de rechter geweest bent, om dat eventueel te betwisten. Het is een beetje raar dat het openbaar ministerie zal zeggen: ik ga het teruggeven, maar ik ga tegelijkertijd verzet doen tegen mijn eigen beslissing tot teruggave.

Carina Van Cauter: Ik heb daar nog een vraag bij of een subvraag. U gaat ervan uit dat het dossier eigendom is van het slachtoffer.

Johan Delmulle: Neen, daar ga ik niet van uit.

Carina Van Cauter: De slachtoffers zijn gehoord, er zijn verklaringen opgenomen. Wij weten niet hoe een dossier eruit ziet. Het is samengesteld uit verschillende elementen door de commissie-Adriaenssens. Er zijn een aantal personen, die aanspraak kunnen maken op. Logisch redenerend zou ik denken dat de publieke vordering, uit te oefenen door de procureur des Konings of de federale procureur vanaf morgen of zo snel mogelijk, ook zijn rechten laat gelden ten behoeve van de uitoefening van de strafvordering.

Johan Delmulle: Wanneer wij zouden beginnen discuten over wie het nu toebehoort, zit ik voorbij hetgeen ik vandaag hier kan zeggen. Ik ben nu in abstracto bezig, maar ik voel dat het aan de grens is. Het is mijn dossier niet. Ik wil wel mijn gedachten met jullie delen en ik wil zeker de aanbeveling die ik hier nog liggen heb, met jullie delen. Veel verder gaan, lijkt mij wat gevaarlijk. Kan ik de aanbeveling delen met de commissie, mevrouw de voorzitter?

La **présidente**: Toutes les recommandations sont les bienvenues dans cette commission, monsieur le procureur fédéral.

Johan Delmulle: Ik denk dat in artikel 235, § 6 in de wet zelf zou moeten worden bepaald wat het verder lot is van ter griffie neergelegde stukken die nietig zijn verklaard en die uit het dossier zijn verwijderd. De wet zelf zou bijvoorbeeld moeten bepalen aan wie zij moeten worden teruggegeven, of nog, in welke mate zij nog in een zaak door een partij zouden kunnen worden gebruikt.

Ik denk zelfs dat het artikel in de wet erin zou kunnen voorzien dat de KI zelf verplicht wordt om dat in haar arrest te bepalen.

Nu gebeurt dat niet. Het gevolg is dat de stukken heel lange tijd op de griffie blijven liggen, vaak tot op het einde van het proces. In het beste geval

kunnen wij het KB van voor de Tweede Wereldoorlog van onder het stof halen en dat gebruiken.

Dat er een initiatief van de wetgever wordt verwacht, blijkt ook uit het arrest van het Grondwettelijk Hof van 8 mei 2002, dat zelf een voorzet geeft. Het Hof begreep de argumenten die ontwikkeld waren door de regering, maar stelde: "Het was mogelijk geweest om die doelstellingen te verzoenen met de vereisten van een eerlijk proces door erin te voorzien dat een rechter beoordeelt in welke mate de eerbiediging van de rechten van verdediging vereist dat een partij nietigverklaarde stukken kan aanwenden, er daarbij over wakend de rechten van de andere partijen niet te schaden."

Zij zeggen: u had in de wet iets meer kunnen inschrijven. U had kunnen zeggen: de rechter is degene die zal beoordelen of het stuk kan worden teruggegeven dan wel of het moet blijven liggen als element à décharge.

Valérie Déom: Juste pour bien confirmer: même si, demain ou après-demain, vous fédéralisez le dossier, vous n'avez pas le flou juridique qui entoure l'arrêt de la Cour constitutionnelle et l'arrêté royal de 1936. Vous ne pouvez pas, à un moment donné, récupérer les dossiers en raison d'un critère d'utilité et de caractère indispensable, peut-être pour éviter la récidive.

Est-ce un argument qu'on pourrait plaider pour récupérer ces dossiers en tant que ministère public, si vous fédéralisez?

Johan Delmulle: Je vais vous dire ce que je vais faire demain si... "Si", car c'est au conditionnel.

Als ik het openbaar ministerie zou zijn in deze zaak, dan zou ik mevrouw Pellens daar op afsturen. Ik zou zeggen dat zij al die uit het onderzoek verwijderde dossiers dringend moet nalezen, een fiche moet maken, zoals ik gezegd heb: naam van het slachtoffer, naam van de verdachte, plaats van de feiten, periode van de feiten en, surtout, vooral gevaar van recidive of gevaarsituatie voor een minderjarige.

Twee. Ik zou een brief schrijven aan alle slachtoffers met de melding dat indien zij een gerechtelijk gevolg wensen aan hun zaak, er een *porte d'entrée* voor het openbaar ministerie bestaat en zij een brief aan mij kunnen richten.

Drie. Ik zou een eensluitende kopie laten nemen – misschien is dat genomen, dat weet ik niet – van

de 475 dossiers.

Vier. Als een slachtoffer zegt dat hij zijn dossier terug wenst, zou ik die procedure van het koninklijk besluit van 1936 initiëren. Dat zou ik doen. Het slachtoffer krijgt bijvoorbeeld een maand om zijn verzet te formaliseren bij een rechter.

Valérie Déom: Et si dans un dossier qu'une victime veut récupérer, vous vous rendez compte qu'il y a un risque de récidive?

Johan Delmulle: Dan denk ik dat we op dat moment – maar daar moet ik wel nog een keer goed over nadenken – een nieuw strafonderzoek moeten beginnen. We moeten echter goed kijken hoe we dat juist gaan doen, want we moeten voorkomen dat we ergens een strafonderzoek opstarten en de advocaten later komen zeggen dat we eigenlijk begonnen zijn op basis van een nietig verklaard stuk en dat al de rest dus gecontamineerd is. Dan zou je dus eigenlijk al moeten proberen om bijvoorbeeld een slachtoffer te vragen om met een nieuwe klacht naar ons te komen en terug van *scratch* te beginnen. Enfin, daar moet over nagedacht worden. Ik wil vooral eerst zekerheid hebben of er geen potentiële gevaarsituatie in schuilt, waar men later zal vragen waarom men niets gedaan heeft. En terecht. U weet hoe het gaat.

Marie-Christine Marghem: Tout ce que vous nous expliquez ici, qui me paraît fort bien réfléchi, est-ce que vous avez eu l'occasion d'en parler au procureur du Roi de Bruxelles ou au procureur général, qui est au-dessus du procureur du Roi? Comment se fait-il qu'on n'ait pas réagi dès à présent, depuis au moins le 22 décembre, dans le sens que vous proposez pour débloquer la situation des 475 dossiers?

Vous nous dites cela aujourd'hui, en disant que ce sont des propositions, mais c'est d'abord aux intéressés qu'il faudrait le dire.

Johan Delmulle: Dat is gebeurd. Ik deel deze pistes met u. Ik heb ze ook al gedeeld met de procureur-generaal van Brussel. Een stuk van de oplossing is trouwens een input van de procureur-generaal van Brussel geweest.

Ik heb ze ook al gedeeld met de procureur des Konings te Brussel. Wie de zaak verder gaat doen, hangt af van het feit of het een federaal dossier wordt of niet, vooraleer men die pistes in de praktijk zal omzetten.

Het kon niet vroeger gebeuren. U moet vanaf 22 december nog de termijn van cassatie bijrekenen. De wet zegt heel duidelijk dat ze maar op de griffie worden neergelegd na het verstrijken van de cassatietermijn. Ik weet dus zelfs niet of ze er al liggen. Dat moet ook nog worden bekeken.

Stefaan Van Hecke: Mijnheer de federale procureur, kan naar uw mening en op basis van het arrest van het Grondwettelijk Hof en het arrest van het Hof van Cassatie, waarnaar u hebt verwezen, een verdachte vandaag het dossier al inzien op de griffie van de correctionele rechtbank, indien het dossier er al zou liggen?

Johan Delmulle: Indien het gaat om iemand die in verdenking is gesteld,... Ik snap uw vraag. Het moet echter zeker al iemand betreffen die het voorwerp van het gerechtelijk onderzoek van de heer De Troy uitmaakt. In voorkomend geval rijst de vraag – ik zou dit moeten onderzoeken – of de in verdenking gestelde tijdens het onderzoek de elementen à décharge reeds kan aanwenden dan wel of hij dat pas kan, wanneer hij voor de rechtbank staat. In het eerste geval zou het al om een aangehouden persoon moeten gaan of die inzagerecht van de onderzoeksrechter heeft bekomen.

Ik denk eerlijk gezegd dat het pas kan in het tweede geval. Het eerste geval lijkt mij immers niet veel zin te hebben. Er is immers nog niets definitief. De in verdenking gestelde weet zelfs nog niet of hij al dan niet zal worden vervolgd. Ik denk dus persoonlijk dat het veeleer het tweede zal zijn. Ik zou dat nader moeten bekijken.

La **présidente:** Madame Marghem, vous avez une dernière question sur ce point puis on continuera les réponses. Des juges attendent déjà. Je les remercie d'ailleurs pour leur patience.

Marie-Christine Marghem: Monsieur Delmulle, vous allez bientôt rencontrer le juge d'instruction De Troy.

Johan Delmulle: C'est mon intention.

Marie-Christine Marghem: Vous savez qu'il y a toujours une procédure pendante qui concerne sa récusation, qui n'a pas encore abouti. Cela peut poser un problème mais je lis dans le Code d'instruction criminelle que "dans le cas où le juge d'instruction ne serait ni celui du lieu du crime ou du délit, ni celui de la résidence de l'inculpé, ni celui du lieu où il pourra être trouvé, ni celui du siège social de la personne morale ou du siège d'exploitation de celle-ci, il renverra la plainte

devant le juge d'instruction qui pourra en connaître". Donc, comme tout le monde sait – vous allez seulement le constater en lisant les dossiers puisque vous voulez absolument les lire – que les dossiers qui sont entre ses mains, de par les constitutions de partie civile qui ont été faites, viennent d'un peu partout en Belgique, pourquoi n'a-t-il pas utilisé cette procédure?

Johan Delmulle: Il faut le lui demander.

Marie-Christine Marghem: Oui mais quelle en est l'explication?

Johan Delmulle: Je ne sais pas.

Marie-Christine Marghem: Vous vous rendez compte de toutes les conséquences. Tout le monde se renvoie la patate chaude au détriment des victimes, qu'on le veuille ou non, et il n'y a toujours pas de décision prise quant à l'orientation réelle et finale de ces dossiers.

Johan Delmulle: Je ne peux pas répondre à la place du juge.

Marie-Christine Marghem: Mais le temps d'arriver à la chambre du conseil pour régler tout cela car c'est ainsi que cela peut se terminer, quelques semaines vont s'écouler.

Johan Delmulle: Maintenant c'est trop tard car cet article-là, le juge doit l'utiliser tout de suite. L'enquête ne pas avoir commencé.

Marie-Christine Marghem: Et vous n'avez aucune idée?

Johan Delmulle: Même si j'avais une idée, je ne peux pas la partager mais je n'ai pas d'idée!

La **présidente:** Madame Marghem, je vous rappelle qu'il faut faire attention aux procédures en cours.

Marie-Christine Marghem: Oui, mais je pose une question que je trouve fondamentale et je suis persuadée que l'un ou l'autre connaît la réponse sinon je ne vois pas pourquoi le procureur du Roi vous aurait demandé de fédéraliser ce dossier!

Johan Delmulle: Cela, je l'ai expliqué!

Marie-Christine Marghem: Oui, oui vous avez votre explication!

Johan Delmulle: C'est ce qu'il a écrit.

La **présidente**: Monsieur le procureur fédéral, vous pouvez continuer à répondre aux questions.

Johan Delmulle: Ik wou inpikken op de vraag van de class-action en ik wou daar ook een aanbeveling aan koppelen. U zal begrepen hebben dat de coördinatietaak van mijn ambt bemoeilijkt wordt door het feit dat er 23 klachten met burgerlijke partijstelling zijn neergelegd in het gerechtelijk onderzoek. Bij de lectuur van het arrest is het mij opgevallen dat de klacht met burgerlijke partijstelling gebruikt wordt door één advocatenkantoor als een strategisch instrument om feiten van seksueel misbruik in de pastorale relatie en van schuldig verzuim zoveel mogelijk te onttrekken aan hun natuurlijke rechter. Dit is de rechter van de plaats van de feiten, of de rechter waar de verdachte kan gevonden worden of verblijft, en waar vaak ook het slachtoffer zelf woont. Men wil zoveel mogelijk feiten centraliseren bij de onderzoeksrechter te Brussel en dit gebeurt in het raam van die zogenaamde class-action. Als ik het arrest lees, valt het mij op dat 13 van de 23 klachten door één advocatenkantoor zijn neergelegd bij onderzoeksrechter De Troy.

Ik ben gaan kijken op de website van het betrokken advocatenkantoor en daar ziet u de strategie die men eigenlijk heeft willen volgen. Men legt het daar met zoveel woorden uit. Men zegt gemachtigd te zijn door de stafhouder van de balie om onder een aantal voorwaarden een class-action in te stellen inzake het seksueel misbruik binnen de Kerk. Ik citeer wat er op de website staat: "Hoe gaan wij dat nu doen? Wij gaan enerzijds zoveel mogelijk slachtoffers zich burgerlijke partij laten stellen in het kader van het lopende gerechtelijk onderzoek van onderzoeksrechter De Troy en wij zullen steeds, naast een klacht tegen de individuele daders, ook een klacht neerleggen wegens schuldig verzuim. Dan zullen wij een tijdslijn opmaken en dan kunnen wij via eenheid van opzet spreken van een systematisch schuldig verzuim." Anderzijds, zo leert de website mij, zegt men ook de hoge kerkelijke instanties te zullen dagvaarden in schadevergoeding via een burgerlijke procedure, artikel 1382 Burgerlijk Wetboek.

Het is met dat te lezen dat het mij heel duidelijk geworden is wat een class-action juist is. Zoals u weet, is het een figuur die wij hier eigenlijk in ons strafrecht niet als dusdanig kennen. Het is mij dan ook duidelijk geworden waarom al die klachten met burgerlijke partijstelling richting onderzoeksrechter De Troy zijn gegaan. Ik vroeg mij af waarom al die klachten naar daar gingen. Ik vroeg mij dat af omdat dit mijn coördinatietaak

bemoeilijkt, namelijk 23 klachten met burgerlijke partijstelling. Ik zie hier nu voor het eerst dat er een soort class-action *avant la lettre* is, zonder dat daar een wettelijke basis voor bestaat bij ons in ons strafrechtstelsel. Ik ga mij daar niet over uitspreken. Dat is een ander debat. Wat mij wel raakt en dat wil ik met u delen, is dat ik vind dat het niet kan dat men de rechtsfiguur van de klacht met burgerlijke partijstelling gaat afwenden van haar initiële bestaansreden, zoals zij destijds door de wetgever gewenst is.

In het Frans noemen ze dat bij ons "détournement de la procédure" en ik vind dat het zeker niet kan wanneer men in een situatie belandt zoals de situatie van vandaag, die ik u zojuist geschetst heb, waardoor het zeer moeilijk wordt om nog te coördineren. Ik vind dat er zo iets is als 'wapengelijkheid'. De procedures van ons Wetboek van strafvordering moeten door iedereen op een loyale manier worden gebruikt. Als ik dan op de website alle klachten bij de onderzoeksrechter de beweegredenen lees om neer te leggen, dan zie ik dat de samenhang die men aanhaalt, *la connexité* tussen de initiële vordering en de aanvullende vorderingen van de procureur des Konings en de klachten met burgerlijke partijstelling, niet langer meer ingegeven is zoals artikel 227 van het Wetboek van strafvordering het wil, namelijk met het oog op een goede rechtsbedeling, maar wel met het oog op het kunnen uitoefenen van een class action. Dit lijkt mij persoonlijk – maar dat is mijn mening – een brug te ver.

Ik heb in 2001, mevrouw de voorzitter, een artikel geschreven in *Custodes*. Ik heb dat bij en ik zou dat graag straks neerleggen. Dat artikel heette: "Vinger aan de pols en op de wonde: het stellen van prioriteiten bij de opsporing en het vervolgen van misdrijven." Ik heb toen – we spreken van 2001 – in dat artikel de profetische woorden geschreven dat meer en meer wordt vastgesteld dat de benadeelde burger en zijn advocaat zich met hun klacht met burgerlijke partijstelling rechtstreeks tot de onderzoeksrechter wenden zonder zelfs voorafgaandelijk aangifte of klacht in handen van het parket of van de politiediensten te doen. Ik heb toen geschreven: "Dikwijls maken zij de zaak aanhangig bij de onderzoeksrechter, terwijl het opsporingsonderzoek zelf nog lopende is." Ik heb geschreven: "Dit is natuurlijk niet min of niet meer dan een afwijking van de ratio legis van de klacht met burgerlijke partijstelling. Die was, en zo heeft het onze wetgever" – u – "gewild, namelijk te verhelpen aan het niet-optreden van het openbaar ministerie en de uitoefening van de strafvordering in alle gevallen mogelijk te maken."

Ik heb in dat artikel verwezen naar een oud arrest van ons Hof van Cassatie van 10 februari 1913.

Wat ik toen geschreven heb in 2001, blijkt nu vandaag precies wat er aan het gebeuren is. Er zijn strafonderzoeken die op een volledig rechtmatige basis aan de gang zijn in het natuurlijke arrondissement van de feiten. De feiten zijn daar gepleegd, de dader woont daar, het slachtoffer woont daar en die worden met een afwijking van de klacht met burgerlijke partijstelling in Brussel gedropt, omdat alles daar gecentraliseerd moet worden, omdat een class action zou mogelijk moeten gemaakt worden. Als ik dan kijk naar het arrest, want dat is het enige waarnaar ik kan kijken, dan zie ik van de 23 klachten met burgerlijke partijstelling de rubriek "plaats van de feiten" en dan zie ik slechts eenmaal Brussel en 22 maal een andere plaats. Ik zeg u dat dit niet de bedoeling was van de wetgever destijds en wat geldt voor ons als openbaar ministerie, geldt ook voor de andere partners in ons rechtssysteem.

Mijn aanbeveling aan u en aan uw commissie, mevrouw de voorzitter, zou zijn om de rechtsfiguur van de klacht met burgerlijke partijstelling, dat zijn dus de artikelen 63 en volgende, van ons Wetboek van strafvordering, te herbekijken. Een onderzoeksrechter zit nu vast, hij heeft niet veel *marge de manoeuvre*. Als hij gevat wordt door een klacht met burgerlijke partijstelling, moet hij onderzoeken.

Mijn pleidooi of mijn suggestie voor u is om een nieuwe wettelijke weigeringsgrond te creëren in hoofde van de onderzoeksrechter. Een onderzoeksrechter die gevat wordt door een klacht met burgerlijke partijstelling, zou moeten kunnen weigeren om te onderzoeken op grond van feitelijke overwegingen of op grond van opportunitetsredenen. Ik ga ermee akkoord dat er een instantie moet zijn, bijvoorbeeld de raadkamer of de kamer van inbeschuldigingstelling, die daarop toeziet en die dat desgevallend kan bevestigen of hervormen. Dan zou het mogelijk zijn dat een onderzoeksrechter zou weigeren te onderzoeken vanuit de feitelijke overweging dat nopens hetzelfde feit reeds een opsporingsonderzoek lopende is, of dat de feiten onderzocht zijn en ontkend worden door een voorafgaand opsporingsonderzoek bij de procureur, of om te weigeren te onderzoeken omwille van bijzondere drijfveren van een burgerlijke partij, bijvoorbeeld de organisatie van een class action, ook al is die niet wettelijk voorzien in ons land. Idealiter zou het voor mij zelfs mogelijk moeten zijn dat een

onderzoeksrechter kan weigeren te onderzoeken zolang een klacht niet eerst bij het openbaar ministerie werd aangebracht.

Het zou tegelijkertijd dienstig zijn om onze onderzoeksrechters te ontlasten van het werk. Ik zit er alle dagen in. Ik zie welke karrenvrachten aan dossiers – op ons niveau gaat het gros van de dossiers in gerechtelijk onderzoek – de onderzoeksrechters vandaag de dag zich reeds meester moeten maken. Ik stel mij daar soms ook vragen bij. Het lijkt mij soms menselijk onmogelijk om dat allemaal te lezen.

In mijn artikel heb ik cijfers gegeven. Ik zie dat er enorm veel klachten met burgerlijke partijstelling zijn. Wij kennen die allemaal. Het gaat bijvoorbeeld om een erfeniszaak of een echtscheidingszaak die men wat wil stofferen. Daar kan de onderzoeksrechter niet onderuit. Hij moet dat allemaal tot zich nemen. Hij krijgt al een enorme capaciteit te verwerken in wat ik zijn normale werkzaamheden noem. Dan is er een afwijking, waarbij er een enorme hoeveelheid klachten met burgerlijke partijstelling nog eens bovenop komt. Als ik daarnaar kijk, dan denk ik dat wij voor die onderzoeken toch geen onderzoeksrechter nodig hebben. Een onderzoeksrechter hebben wij nodig voor highlevelzaken, niet voor zoiets. Daarom zou ik die aanbeveling graag formuleren aan u.

La présidente: Ce n'est pas exactement dans ce sens-là que nous voulions aller.

Stefaan Van Hecke: Mevrouw de voorzitter, ik denk niet dat wij nu het debat moeten voeren over welke aanbevelingen wij zullen volgen en welke niet.

Ik denk dat u in theorie inderdaad gelijk hebt dat er misbruiken zijn, maar zou het ook niet kunnen, mijnheer de federale procureur, dat bepaalde slachtoffers uiteindelijk een klacht indienen bij een onderzoeksrechter waarvan zij gezien hebben dat hij iemand is die iets doet, terwijl zij misschien in hun eigen arrondissement minder goede ervaringen hebben gehad? Dat zou ook de reden kunnen zijn waarom men, los van de class action en de voordelen die eraan verbonden zijn, de rechter opzoekt van wie men ziet dat hij iemand is die optreedt. Misschien moeten wij daar niet altijd andere verhalen achter zoeken.

Johan Delmulle: Ik kan u volgen in die zin dat de klacht met burgerlijke partijstelling – ik weet niet wanneer het precies was, maar die is al heel lang geleden in ons rechtssysteem ingevoerd – juist

erop gericht was de inertie van het openbaar ministerie te sanctioneren. Als het daaraan tegemoet zou komen, dan ga ik ermee akkoord, maar hier heb ik niet de indruk dat het dat is.

Carina Van Cauter: Ik heb een vraag in dezelfde zin als collega Van Hecke. Als men naar de cijfers kijkt van het aantal seponeringen om opportuniteitsredenen, omwille van beleidsmotieven, dan ziet men dat van het aantal geseponeerde dossiers ongeveer de helft omwille van beleidsmotieven geseponerd wordt. Is de vraag die collega Van Hecke stelt dan niet terecht, ook wat de materie seksueel misbruik betreft?

Weten wij allemaal niet, met betrekking tot een aantal misdrijven, dat men bijna per definitie weet, als daarvoor een klacht bij het parket ingediend wordt, dat daaraan geen gevolg gegeven wordt? Ik bedoel dus dat men dat vooraf weet. Ik denk aan een aantal burgerlijke procedures, inzake meened, valsheid in geschrifte, enzovoort. De enige uitweg om een misdrijf te laten vaststellen, vervolgen en schadevergoeding te krijgen, is de weg van de klacht met burgerlijke partijstelling. Hoor ik u nu pleiten om deze mogelijkheid helemaal uit te sluiten?

Johan Delmulle: Nee, ik pleit ervoor om de onderzoeksrechter een bijkomende weigeringsgrond te geven. Nu kan de onderzoeksrechter in een aantal omstandigheden, bijvoorbeeld als hij vaststelt dat het feit verjaard is of dat hij *ratione personae materiae* niet bevoegd is, weigeren te onderzoeken. Die gevallen zijn echter vrij gelimiteerd. Ik zeg: geef hem meer ruimte. Ik kom overal en ontmoet veel onderzoeksrechters. Ik heb al wat onderzoeksrechters...

Carina Van Cauter: Kunt u een voorbeeld geven?

Johan Delmulle: Bijvoorbeeld een klacht die ingediend wordt lastens iemand met voorrecht van rechtsmacht. Als men een klacht indient tegen een magistraat, dan is de onderzoeksrechter sowieso *ratione personae* niet bevoegd. Dat is het niveau van de procureur-generaal en de raadsheer-onderzoeksrechter.

Carina Van Cauter: (...)

Johan Delmulle: Dat zijn er niet veel. Dat is juist het punt dat ik wil maken. Er zijn op dit moment niet veel mogelijkheden voor een onderzoeksrechter om te zeggen: "Wat u mij hier komt vragen, dat is eigenlijk een verdoken

manoeuvre om iets te bereiken. Ik, als onderzoeksrechter, vind dat ik hier geen onderzoek moet voeren."

Ik zeg niet dat men een lijst moet maken van feiten die de onderzoekerrechter sowieso niet mag onderzoeken. Ik vraag dat de onderzoeksrechter zelf een grotere wettelijke ruimte tot appreciatie zou krijgen. Ik weet dat zij daarvoor vragende partij zijn. Ik heb geen peiling gedaan, maar velen met wie ik in contact kom, zeggen mij: ik moet een onderzoek doen, dat kost veel politiecapaciteit en wij weten allemaal – die cijfers zouden wel interessant zijn, mocht u die reflectie willen maken – dat het op het einde van de rit toch een buitenvervolginstelling wordt.

Het zou interessant zijn om eens na te gaan hoeveel klachten met burgerlijke partijstelling die worden ingediend bij de onderzoeksrechter – die cijfers zijn wel beschikbaar – uiteindelijk de raadkamer passeren. Daar zou u van verschieten, want dat zijn er niet veel. Ondertussen is hij er wel mee bezig, is de politie ermee bezig en verliezen ze capaciteit, moet de procureur zich daarmee bezig houden.

Carina Van Cauter: Op kosten van de burgerlijke partij?

Johan Delmulle: U weet ook hoeveel ze moet betalen, de burgerlijke partij. Ik wou de commissie ook die suggestie doen.

La présidente: On ne va pas refaire tout le débat sur cette question. Nous avons pris note de la suggestion qui a été faite.

Marie-Christine Marghem: J'entends bien les propositions qui ont été faites, mais je ne vois pas comment on pourrait faire. Un juge ne peut se dessaisir lui-même. De toute façon, il y a un débat devant la chambre du conseil, à un moment où à un autre, lorsque l'instruction est terminée.

Johan Delmulle: C'est bien ce que j'ai dit.

Marie-Christine Marghem: Mais il ne peut faire de proposition. Il rédige un rapport et c'est le réquisitoire... Ce n'est pas la même chose!

Johan Delmulle: L'idée, c'est de donner plus de marge de manoeuvre au juge d'instruction. Actuellement, il est presque toujours obligé d'enquêter, même s'il n'est pas convaincu ou pour des raisons d'opportunité...

La présidente: Il me semble qu'aujourd'hui, vous

n'arrivez pas à vous mettre d'accord. Toujours est-il qu'il s'agit d'une proposition et que nous en discuterons en temps voulu. Monsieur le procureur général, je vous invite à continuer à répondre aux questions. Je rappelle aux membres de la commission que nous avons encore trois juges du fond à auditionner.

Johan Delmulle: Je vais répondre aux questions relatives à la note du Collège des procureurs généraux.

La **présidente:** Elles sont plutôt importantes pour notre commission.

Johan Delmulle: Alvorens ik daarop antwoord, mevrouw de voorzitter, moet ik er wel op wijzen, dat ik als federale procureur geen lid ben van het College van procureurs-generaal. De wet laat mij wel toe, en ik doe dat ook wel, om aanwezig te zijn bij de vergaderingen van het College van procureurs-generaal, aanwezig te zijn bij de vergadering van de Raad van procureurs des Konings en van de Raad van arbeidsauditeurs.

In de nota met de titel "Regulering van de informatiedoorstroming tussen de door de Katholieke Kerk van België opgerichte commissie voor de behandeling van klachten wegens seksueel misbruik in een pastorale relatie enerzijds en het openbaar ministerie anderzijds", vond ik vooral het derde hoofdstuk van belang. Maar ik kom daar later op terug. Ik ga eerst in op het zogezegde statuut van die nota zoals het door mij wordt aangevoeld, want daar waren een aantal vragen over.

Ik heb die nota nooit beschouwd of aangevoeld als een akkoord of een protocol. De nota zegt trouwens zelf op pagina 3 dat ze 'zelfs niet als een stilzwijgend akkoord vanwege het openbaar ministerie kan worden beschouwd'. De nota is bij mijn weten ook nooit ter goedkeuring of zelfs ter kennisneming voorgelegd aan de commissie-Adriaenssens of aan de Kerk. Ze is bij mijn weten ook nooit ondertekend door de commissie-Adriaenssens of door de Kerk.

Ik weet, mevrouw de voorzitter, wat er allemaal beweerd wordt – ik lees ook de pers –, onder andere dat de nota een creatie is van een parallelle justitie, die via die nota geïnstalleerd zou zijn en dat het College van procureurs-generaal zijn bevoegdheden aan de commissie zou afgestaan hebben. Ik kan u zeggen, en ik ben daar formeel in, ik kijk u daarvoor recht in de ogen: ik woon alle vergaderingen van het College van procureurs-generaal bij en ik weet dat als er

iets is dat het College van procureurs-generaal na aan het hart ligt, het juist de vrijwaring van de grondwettelijk verankerde onafhankelijkheid van het openbaar ministerie is. Ook voor mij is dat van levensbelang. Ik heb zelf geen procureur-generaal tussen mij en de minister, ik hang rechtstreeks af van de minister van Justitie. Gelukkig is er het artikel 151 van de Grondwet, dat perfect gerespecteerd wordt door deze minister en ook door de vorige ministers. De onafhankelijkheid van het openbaar ministerie is iets wat dus ook voor mij van levensbelang is. Als ik zou aanvoelen dat iemand daarmee een loopje zou nemen, dan zou ik daarop reageren. Ik kan u met de hand op het hart zeggen wat ik u daarnet zei, namelijk dat de vrijwaring van dat principe, dat verankerd is in de Grondwet, primordiaal is voor het College van procureurs-generaal. Ik weet niet wie dat allemaal gezegd heeft over de parallelle justitie en de bevoegdheidsoverdracht, maar ik kan u zeggen: die heeft het wat mij betreft bij het verkeerde eind.

De nota is voor mij een interne nota van het College...

La **présidente:** Je vais vous arrêter comme j'avais arrêté le procureur général. Ce n'est pas une personne qui parle de justice parallèle. Je voudrais rappeler que si nous sommes ici en commission spéciale, comme je l'ai fait pour le procureur général M. Visart de Bocarmé, c'est parce qu'une proposition de loi a été votée à l'unanimité: 150 parlementaires se sont posés des questions sur l'indépendance de la justice, en raison de ce document précisément. Il n'y a pas une personne qui se pose des questions mais 150 et c'est pour cela que nous sommes ici!

Je voulais juste dire que c'est cela, le point de départ. Nous sommes le pouvoir législatif; il y a le pouvoir judiciaire. Nous devons veiller à la séparation des pouvoirs d'un côté et de l'autre au respect de la Constitution et à la séparation de l'Église et de l'État. Vous pouvez relire la loi qui nous institue, comme je l'ai fait moi-même récemment: il y a quatre points portant sur les questions autour de ce document. Si nous sommes ici, c'est parce que nous nous posons des questions et personne ne nous les a soufflées. C'est le pouvoir législatif qui se pose des questions fondamentales sur l'indépendance de la justice. Sinon nous ne serions pas ici tous ensemble.

Johan Delmulle: D'accord, nous nous sommes bien compris.

Het doel van die nota is voor mij in hoofdzaak, of

was in hoofdzaak, de creatie van een uniek invalspunt voor de zogenaamde commissie-Adriaenssens. Dat uniek invalspunt, dat waren wij op het federaal parket. En vervolgens, en dat is dat hoofdstuk 3, een informatief flux die uitgetekend moest worden, intern in het openbaar ministerie.

Op de vergadering van het College van procureurs-generaal, onder het voorzitterschap van de minister van Justitie, van 18 mei 2010 is de rol van het federaal parket duidelijk uitgetekend: coördineren en als aanspreekpunt dienen voor de commissie-Adriaenssens. Mocht uw bijzondere commissie kunnen beschikken over de notulen van die vergadering die zijn opgesteld in tempore non suspecto, dan denk ik dat het voor de commissie vrij snel duidelijk zou worden dat er geen sprake is van een bevoegdheidsoverdracht, een protocol, een akkoord of wat dan ook. U zal daarin lezen dat integendeel verschillende leden van het College van procureurs-generaal beklemtonen dat het aan het parket toekomt om de concrete dossiers te behandelen en om ook zich uit te spreken over de juridische aspecten daarrond, bijvoorbeeld de verjaring.

Ik heb – u zou dat ook kunnen lezen in de interne nota van het College – op 22 mei 2010 met professor Adriaenssens een onderhoud gehad. Ik heb hem op dat moment uiteengezet hoe ik de aanmelding van de feiten van hem aan ons, aan het federaal parket, zag. U zal dat zien, dat staat met name in hoofdstuk 3 van de nota van het College van procureurs-generaal. Ik ga dat niet meer uiteenzetten, omdat ik het al uiteengezet heb in mijn inleidende uiteenzetting.

Ik moet u zeggen, dat luik van de vergadering heeft niet zodanig veel tijd in beslag genomen, omdat mijnheer Adriaenssens daar al onmiddellijk was met zijn eerste dossier. Wij hebben dus eigenlijk meer tijd besteed aan zijn eerste dossier, waar hij echt bezorgd was dat we niet in een recidivesituatie zouden geraken met een bepaalde priester en waarbij onmiddellijk een verder gevolg aan dat dossier moest worden gegeven.

Voilà, ik kan maar zeggen hoe ik het aanvoel, maar dat is wel mijn overtuiging. Enkelen hebben daarover een vraag gesteld, maar dat is het eigenlijk.

Renaat Landuyt: Wat is er dan gebeurd? Die nota wordt opgesteld, er is een College geweest en dan werkt de procureur van Brussel daarnaast? Zijn er dan geen contacten geweest met de procureur van Brussel om uit te leggen dat het niet nodig was om een onderzoeksrechter in te

schakelen om ze in beslag te gaan nemen, de dossiers waaromtrent jullie een communicatiekanaal hadden afgesproken? Dat begrijpen wij niet.

Johan Delmulle: Daar ben ik minder bij betrokken. Wat in het College beslist wordt...

Renaat Landuyt: ...contacten geweest? Vóór de actie operatie Kelk zijn er toch contacten geweest door u met de procureur des Konings van Brussel? Ik veronderstel dat daar gesproken werd over het feit dat er op vraag van de minister een protocol – dat was toen de roepnaam, nu wordt dat een nota genoemd – was opgesteld, dat er een persconferentie daaromtrent zou worden gehouden en of ze daarmee rekening wilden houden. Dat gesprek is er toch geweest?

Johan Delmulle: Er is een gesprek geweest tussen mij en de procureur des Konings in Brussel op 23 juni, de dag voor de huiszoeking. Dat protocol waar jullie over spreken, maar dat voor mij een interne nota is, is daar aan bod gekomen. Ik moet u in alle eerlijkheid zeggen dat ik niet de indruk had dat dit veel zei aan de procureur des Konings te Brussel.

La présidente: (...)

Johan Delmulle: Ik had niet die indruk. Ik had hem daarover gesproken. Het was immers een van de redenen waarom ik bij hem was. Ik had gehoord van een van zijn magistraten, die met één man mijn magistraten had gesproken, dat er dossiers van Devillé en van Halsberghe op het parket van Brussel zouden worden behandeld.

Op maandag, de eenentwintigste, is er dat contact geweest. Ik heb op de drieëntwintigste beslist dat ik in het kader van mijn coördinatie taak met de procureur des Konings te Brussel moest praten. Ik stelde mij immers het volgende scenario voor ogen.

Stel dat één slachtoffer met zijn klacht naar de commissie-Adriaenssens is gestapt en dat het dossier bij mij terecht komt, waarna ik het dispatch, zoals ik heb uitgelegd, naar de procureur des Konings van het arrondissement waar de priester in kwestie woont. Dat kan bijvoorbeeld Kortrijk zijn. Stel nu dat datzelfde slachtoffer ook naar de procureur des Konings te Brussel stapt en deze tot de vaststelling komt dat hij niet bevoegd is voor het dossier. Hij beslist om het dossier ook te dispatchen naar zijn collega die bevoegd is, waarna deze het criterium van de plaats van de feiten hanteert, wat binnen het openbaar

ministerie een meer gebruikelijk criterium is. Stel dat hij het naar Brugge zou dispatchen, dan zouden we een slachtoffer hebben dat vandaag de FPG van Kortrijk op bezoek krijgt en morgen de FPG van Brugge.

Om die reden ben ik naar de procureur des Konings te Brussel gestapt en heb hem gezegd dat wij over dat probleem moesten praten. Ik had immers een coördinatieopdracht en er was een nota van het College van procureurs-generaal.

Zoals ik daarnet reeds zei, had ik niet de indruk dat de nota hem veel zei.

Renaat Landuyt: Is de verhouding binnen het openbaar ministerie dan dermate dat men aan zijn collega niet mededeelt dat een operatie al bezig is?

Johan Delmulle: U bedoelt tussen de procureur en mij?

Renaat Landuyt: U hebt een coördinatieopdracht. In uw verhaal hoor ik dat de procureur naar uw verhaal even heeft geluisterd, maar dat u geen kennis kreeg of had van het feit dat hij een zaak lopende had.

Johan Delmulle: Ik had er kennis van dat hij een onderzoeksrechter had gevorderd. Ik voelde natuurlijk wel aan dat er ter zake huiszoekingen op til waren. Hij heeft mij toen immers ook gevraagd de zaak onder embargo te stellen. Ik weet dan meestal wel hoe laat het is. Ik wist niet over welke feiten het in concreto ging.

U zegt dat het één grote familie is. Er is echter ook nog het beroepsgeheim dat zowel hem als mij bindt. Er is ook nog zoiets als het respect voor het onderzoeksgeheim. Ik heb ter zake dan ook niet doorgevraagd.

Hij heeft mij de huiszoekingen niet in plaats en tijd gedetermineerd. Hij heeft mij echter niet medegedeeld dat er huiszoekingen bij Adriaenssens zouden gebeuren. Dat is juist.

La **présidente:** On a entendu les cinq procureurs généraux nous dire: "Tout cela n'était que du management". On vous a désigné pour dispatcher les dossiers. Jusque-là, cela semble de la bonne gestion d'un parquet, surtout quand on sait qu'il y aura une masse de dossiers. J'entends bien, parce qu'il y avait un affolement autour des dizaines et des centaines de dossiers. C'est assez simple, puisque cela revient à dire, dans votre réunion du Collège des procureurs généraux, que

le procureur général a la gestion du dispatching des dossiers en fonction du dernier domicile de l'auteur. C'était bien la décision, si j'ai bien compris les procureurs généraux et ce que vous nous avez dit. J'aurais posé la même question: pourquoi alors rédiger sept pages pour vous désigner? Pourquoi est-il écrit que seule la commission peut choisir de transmettre ou non au ministère public les dossiers dont elle dispose? Oui, c'est écrit à la septième page!

Il est vrai que personne n'a un document signé, sauf qu'il y a quand même eu la demande du ministre formulée le 3 mai, parce qu'il a vu M. Adriaenssens. C'est une régulation des flux entre la commission instituée par l'Église, donc la commission Adriaenssens, et le ministère public. Ce papier a circulé. Certains procureurs généraux nous ont dit qu'ils avaient reçu le document par mail. D'autres l'ont transmis à leur procureur du Roi. Donc, c'est un vrai document qui a été accepté, à un moment donné, par les procureurs généraux, sans doute sans signature, si j'ai bien compris.

Vous êtes le ministère public. Et vous en avez, je pense, une longue expérience. Referiez-vous ce protocole avec un autre secteur, puisque vous participez aux réunions du Collège des procureurs généraux, si tout à coup il y avait un afflux de dossiers?

Johan Delmulle: Mevrouw de voorzitter, wellicht was het niet nodig om alles op papier te zetten. Dat is juist. Ik weet niet of het College van procureurs-generaal dat vandaag nog zou doen, na wat het hier allemaal ziet gebeuren. Ik kan u enkel zeggen hoe ik een en ander heb aangevoeld.

U verwijst naar pagina 7.

La **présidente:** Et à la page 6 aussi.

Johan Delmulle: Wat ik zie, is dat het blijkbaar vooral over de woorden "op haar eigen verantwoordelijkheid" gaat. Dat is de indruk die ik krijg, wanneer ik de bewuste pagina's inkijk. Wanneer ik dat op afstand lees, dan begrijp ik dat u zich daarbij vragen stelt.

Ik zal u zeggen wat dat voor mij betekent. Voor mij betekent "op haar eigen verantwoordelijkheid" dat de commissie haar verantwoordelijkheid dient op te nemen. Zij beschikte over de dossiers. Zij moest de dossiers overmaken aan het federaal parket.

Toen professor Adriaenssens en ikzelf op 22 mei samenzaten, heeft hij mij medegedeeld dat hij in de eerste plaats de dossiers zou bekijken op de aanwezigheid van eventuele dringende aanwijzingen van onmiddellijk gevaar voor minderjarigen. Die dossiers zou hij mij onmiddellijk geven. Bijvoorbeeld de 13 eerste dossiers vielen daaronder. Daar lag voor mij ook de verantwoordelijkheid van de commissie.

Ik snap dat u de passus waarnaar u verwijst op die manier leest. De vraag was echter of de commissie de dossiers zelf onmiddellijk moest meesturen naar het federaal parket, dan wel of het volstond om een brief te schrijven, een gewone aanmelding.

Ook daar was het aan de commissie – het is aldus gesteld – om te beslissen over de vraag of zij de dossiers al dan niet zou meesturen. Wij hebben wel gezegd dat zij moesten weten dat als zij het niet zouden doen, de procureur ze in beslag zou kunnen komen nemen.

Het is zo dat alles moet worden gelezen. Indien ik het zo hoor – ik lees het vooral in de media –, dan wordt er aan de woorden “op haar eigen verantwoordelijkheid” een overgewicht gegeven. Echter, als er dossiers bij de commissie liggen, is het inderdaad de verantwoordelijkheid van de commissie om de dossiers aan ons te bezorgen. Indien de commissie beslist de dringende dossiers eerst te behandelen, dan is het haar verantwoordelijkheid dat de dringende dossiers eerst naar ons komen. Indien de commissie niet weet of zij het dossier al dan niet onmiddellijk zal meesturen, dan is zij vrij om dat te doen en die keuze te maken. In elk geval moet zij weten dat, indien wij de dossiers niet krijgen, er nog altijd een procureur zal zijn die ze in beslag kan komen nemen. Dat staat ook op die manier in het document.

In alle eerlijkheid en wanneer ik het objectief bekijk – ik heb de kwestie deels meegemaakt –, wordt hier misschien – hoewel ik deels snap dat, wanneer iemand het document onbevangen leest, hij of zij zich hierbij vragen stelt – te veel gewicht gegeven aan de woorden “op haar eigen verantwoordelijkheid”. Die dekken niet de lading die er soms in wordt gezien.

La **présidente**: Vous faites réagir beaucoup de membres.

Stefaan Van Hecke: Wij hebben dat antwoord nog gehoord. Er stond in die nota dat men de dossiers zou komen halen, als men die niet gaf,

maar dan moet men natuurlijk wel weten dat er dossiers zijn die niet overgemaakt zijn. Professor Adriaenssens had er op het moment van de inbeslagname 60 onderzocht, waarvan er 15, 14 of 13 aan het federaal parket zijn overgemaakt. Hoe kunt u dan weten dat er nog 46 of 47 dossiers zijn die niet overgemaakt zijn? Dat kunt u in principe niet weten.

Wat was het criterium om al dan niet door te sturen? Hij heeft ons dat uitdrukkelijk uitgelegd. Als er een klacht was, dan werd de potentiële verdachte opgeroepen. Als die bekende, dan kreeg hij de absolutie en werd het dossier niet doorgestuurd. Als hij ontkende, dan zei professor Adriaenssens: ik ben geen rechter, ik zal niet trancheren, ik stuur het naar het parket. Ook al ging het over 10 feiten die bekend waren.

Het criterium was voor ons dus zeer bizar en dan zagen wij in de tekst staan dat de commissie zelf beslist om al dan niet door te sturen. U kon ook niet weten welke er niet werden doorgestuurd. Was dat eigenlijk wel een sluitende regeling?

Johan Delmule: Ik weet niet of het verslag van het College van 18 mei uiteindelijk opgevraagd zal worden.

La **présidente**: Nous l'avons demandé au président du Collège, M. Schins.

Johan Delmule: Ook daar zal je zien dat professor Adriaenssens er een ander gedacht over had dan het College. Ik kan u in elk geval zeggen dat hetgeen het College in gedachten had, vrij duidelijk was. Het staat duidelijk in het verslag van 18 mei. Mijn perceptie was dat alles bij Justitie zou komen. Ik kon ermee leven dat het gefaseerd zou gaan met eerst de hele dringende dossiers en dan de andere. Ik hield degelijk wel rekening met het slachtoffer. Professor Adriaenssens heeft bijvoorbeeld gezegd: wij zijn bezig met gesprekken met de slachtoffers – ik dacht dat hij het bemiddeling noemde – en met de daders of de plegers enzovoort.

Het slachtoffer komt na al die jaren naar buiten. Ik ben nogal slachtoffergevoelig, in alle eerlijkheid. Dat mogen wij niet uit het oog verliezen. Op dat vlak doe ik mijn petje af voor professor Adriaenssens. Als het slachtoffer na al die jaren naar buiten komt en die gesprekken zijn bezig... Van die dertien aanmeldingen had ik er twee voor de tussenkomst gekregen. De andere van na de tussenkomst waren degene die professor Adriaenssens mij nog had gestuurd. Hij zei mij: die gesprekken waren nog bezig. Wij hebben die

afgerond, want anders laten wij het slachtoffer een tweede keer in de kou staan.

Ik kan maar zeggen hoe ik het heb aangevoeld. Ik snap dat jullie vanop afstand vragen stellen. De vlag dekt niet de lading. Ik ken het standpunt van het College op dat vlak.

Sophie De Wit: U zegt: "Ik had de perceptie dat alles bij Justitie zou komen." Is dat uw perceptie? Die perceptie is overal anders. We draaien in cirkels. Collega Van Hecke zei: professor Adriaenssens zou enkel doorsturen. Als het woord tegen woord is, dan blijf ik eraf; maar hij ging nog verder, want hij heeft hier zelf gezegd: als ik dacht dat het verjaard was, dan stuurde ik het ook niet door.

Onze reflex is dan: hij is een psychiater, wij hebben veel respect voor wat die man doet en gedaan heeft, dat staat niet ter discussie, maar is hij de best geplaatste persoon om te beoordelen welke dossiers worden doorgestuurd en welke niet, om die verantwoordelijkheid te krijgen?

U zegt dat hem die verantwoordelijkheid werd gelaten, maar hij krijgt daarmee een heel zware verantwoordelijkheid. Hij is tenslotte geen rechter, geen jurist. Andere actoren moeten daarover oordelen.

Wij hebben die vragen ook gesteld aan het College van procureurs-generaal. Zij zijn hier ook geweest. Wij zeiden: u wist toch dat er een honderdtal daders waren en dat er iets aan de hand was.

U zegt: wij hebben tegen hem gezegd dat het zijn verantwoordelijkheid is, maar pas op, als het niet komt dan kunnen wij wel komen.

Wij hebben die vraag gesteld: waarom bent u niet gegaan? U wist dat er een honderdtal daders waren.

Het antwoord was telkens opnieuw: het was veel te vaag, wij hadden veel te weinig informatie om iets te kunnen doen. Dan moet u toch begrijpen dat er bij ons een zekere perceptie leeft. Ik begrijp uw standpunt ook. Wij draaien telkens in een cirkel. Het resultaat is dat we nu zoveel maanden verder zijn en dat alles zo vastzit als maar kan, omdat bepaalde actoren niet onmiddellijk hebben ingegrepen.

Johan Delmulle: Je peux répondre?

La **présidente:** Oui, répondez sur le même point.

Vous faites une réponse globale et nous clôturons sur le sujet du protocole.

Carina Van Cauter: Mevrouw de voorzitter, wij hebben de tekst van het document en vijf verschillende interpretaties, gebracht door de vijf procureurs-generaal die naar de commissie geweest zijn. Wat ik wel zie, is de wijze waarop uitvoering gegeven werd aan dat document. Wat ik wel vaststel, is dat professor Adriaenssens, aangesteld door de Kerk, die nu mogelijkwijze op een of andere manier betrokken partij is, het College van de procureurs-generaal kan ontmoeten, in aanwezigheid van de minister. Stel dat ik voorzitter ben van de turnfederatie, dan zal u mij ontvangen. Dat is het eerste punt.

Ten tweede, op dat ogenblik waren er 375 dossiers. Ik kan er eventueel één naast zitten. Hiervan waren er honderd waarbij het slachtoffer tussenkomst van Justitie verwachtte. Het slachtoffer was daarbij ook in de waan dat door aangifte bij de commissie, het dossier op een of andere manier de geëigende weg zou volgen. Wat ik vaststelde, is dat op het ogenblik van de huiszoekingen er slechts – als ik het goed zeg – twee dossiers waren ingediend. Dit terwijl er honderd wachtende en vragende slachtoffers waren.

Wat ik ook vaststel, is dat Justitie op geen enkel moment heeft geageerd. Zou u echt blijven stilzitten, zou de procureur des Konings, de bevoegde magistraat, blijven stilzitten, wetende dat er in een turnfederatie 400 of 500 dossiers met 100 daders zijn? Men kent de daders en men weet waar ze te vinden. Ik hoorde procureur-generaal Schins zeggen: "Uit fair play ten aanzien van de commissie."

De interpretatie van de tekst kan toch maar bekrachtigd worden door de uitvoering die eraan gegeven werd? Professor Adriaenssens heeft een tekst – de tekst kon simpelweg van het internet gehaald worden – over hoe het parket op zijn geëigende manier het onderzoek zou regelen, wanneer bijvoorbeeld het in beslag nemen plaatsvond. Men krijgt de tijd om eerst met de dader overleg te plegen. Dit kan toch niet? U weet toch ook hoe belangrijk het is om iemand op een onverwacht moment te kunnen ondervragen. Als men de waarheid wil vinden, gaat men dan echt iemand eerst alle tijd geven?

Valérie Déom: Les interventions fusent dans le même sens. Vous dites que nous devons lire cela en gardant une certaine distance. Mais il y a le PV du 18 mai et nous avons auditionné les cinq

procureurs généraux! Et si nous devons lire les protocoles avec une certaine distance, tous les procureurs généraux et vous-même y étiez en plein! Or, c'est la sixième interprétation que l'on nous donne de ce protocole. Le droit n'est pas nécessairement une science exacte. En l'occurrence, nous sommes dans le flou juridique le plus complet! Les cinq ou six plus hauts magistrats du pays donnent à un texte fondamental, qui pose question à tous, six interprétations différentes!

En effet, selon votre interprétation, il s'agissait simplement d'examiner les affaires urgentes à transmettre et puis les autres et examiner s'il fallait transmettre les dossiers ou simplement apposer une note, etc. Ce n'est absolument pas ce que nous ont dit les cinq autres procureurs généraux, qui ont une interprétation différente de ce protocole. Nos questions restent, à mon avis, pleines et entières.

Johan Delmule: Ik geef hier geen zesde interpretatie. Ik heb gezegd wat ik vind van die nota. Ik heb gezegd hoe ik het begrijp, en daarover is er blijkbaar een misverstand.

Si vous lisez ce protocole à distance, je comprends que certains mots puissent poser question ou créer un malentendu. C'est ce que j'ai dit et pas l'inverse!

Ik zeg alleen maar dat als iemand de dossiers heeft en hij gaat die aan Justitie bezorgen, dan is het zijn verantwoordelijkheid om dat te doen. Ik heb daar nog een bijkomende invulling aan gegeven. Daar zat het College zelfs niet bij. Op 22 mei zat Professor Adriaenssens bij mij en hij zei: "Ik zal eerst de zeer dringende bezorgen, waarvan ik aanvoel dat er een gevaarsituatie is voor minderjarigen of recidive."

Dat is een bijkomend stuk van zijn verantwoordelijkheid. Hij vroeg of hij bij een aanmelding aan het federaal parket het dossier moest bijvoegen of niet. Toen heb ik hem gezegd dat zulks zijn beslissing was, maar hij moest weten dat als dat niet gebeurde, in elk geval de procureur des Konings en niet ik, want ik dispatch, in het kader van zijn strafonderzoek altijd de mogelijkheid heeft om het dossier in beslag te nemen. Dat is zo geschreven. Ik zie niet in welke andere interpretatie er zou zijn.

Het komt neer op de vraag: hadden wij ze niet allemaal moeten halen?

Ik leef alle dagen tussen dossiers van

huiszoekingen en inbeslagnames. Ik hoed mij voor *fishing expeditions*, het woord is wellicht al gebruikt. Ik krijg de steun van de kamer van inbeschuldigingstelling. Dergelijke *fishing expedition* is door de KI van Brussel op 22 december gesanctioneerd. Ik ben mij zeer bewust van de impact van een huiszoeking en daarmee gepaard gaande inbeslagname op een persoon. Ik sprak vorige maand nog met een onderzoeksrechter. Hij zei: "Johan, ik zit nog liever een week in de gevangenis opgesloten dan dat er 's ochtends om vijf uur een peloton mijn huis komt doorzoeken en in al mijn privéspullen begint te snuffelen, om mij dan verweesd achter te laten."

Ik kan hem begrijpen. Wij gaan daar bij ons niet licht over. Een huiszoeking is een zware aantasting van de privacy. Daar mag men niet lichtzinnig mee omspringen. Het Parlement heeft terecht gezegd: omwille van die inbreuk op de privacy kan het parket of de politie dat niet zomaar doen. Daar is een onderzoeksrechter voor nodig.

Ik had nog mogen willen zeggen dat we alles hadden moeten in beslag nemen. Ik kon het niet doen, want ik ben beperkt met mijn coördinatietak. Eerlijk waar, met wat ik allemaal over het dossier heb gelezen, kan ik zeggen dat ik niet veel onderzoeksrechters ken die op basis van deze elementen tot een dergelijke verregaande dwangmaatregel als de huiszoeking zouden hebben beslist.

Er moeten ernstige aanwijzingen zijn. Toen de wetgever de discussie had en de wet maakte rond het proactief onderzoek, is de norm "redelijk vermoeden" ingevoerd. De wetgever heeft toen gezegd: een redelijk vermoeden, *no way*, geen huiszoeking mogelijk.

Bij een proactief onderzoek kunnen wij de onderzoeksrechter niet vatten om een huiszoeking te doen. Zij hebben gezegd: wij gaan niet beginnen om de huizen van onze burgers binnen te gaan...

La présidente: Je vais vous arrêter. Bien entendu, nous sommes en faveur de la défense des droits individuels et des libertés individuelles et de toutes les garanties pour le citoyen dans le cadre d'une perquisition. Mais je vous rappelle qu'on était dans le cadre d'une commission, pas chez des gens, que ce n'était pas une perquisition dans un domicile mais dans les locaux d'une commission dont vous saviez qu'elle recevait des dossiers et des victimes. D'un autre côté, on savait aussi qu'il y avait beaucoup d'abuseurs en aveux. Je n'y reviendrai plus.

Chers collègues, il est 15 h 45 et il y a trois juges du fond qui sont restés gentiment assis dans cette salle à nous attendre. Nous terminons sur ce protocole: je n'accepte plus que deux questions. Il restera quelques petites questions auxquelles vous devez répondre, monsieur le procureur fédéral et que nous allons vous rappeler.

Marie-Christine Marghem: Je n'ai pas une question mais une constatation: je vais aller très vite. Comme mes collègues, en observant la chronologie pour ce protocole, j'ai l'impression que ce protocole a déstructuré complètement l'organisation judiciaire. À un excès, d'autres ont répondu par un autre excès. Aujourd'hui, on est bloqués et les dossiers sont traités avec la lenteur et les complications que vous avez décrites. Ce protocole n'eut pas dû exister.

Carina Van Cauter: U gaat ervan uit dat ik pleit voor een onmiddellijke huiszoeking en inbeslagname bij professor Adriaenssens en de commissie. U heeft dat gesuggereerd: dat konden we toch moeilijk doen? Stel dat ik niet professor Adriaenssens ben maar de voorzitter van de turnfederatie. Als ik met een dergelijk probleem kom aandragen bij Justitie – waar ik ook terecht kom, bij politie, gerechtelijke politie of mevrouw Pellens –, wat zal men dan doen? Een pv opstellen, neem ik aan?

Hier worden afspraken gemaakt, zelfs over het beoordelen van dossiers, los van enig spoor dat achteraf kan teruggevonden worden om het verloop van het onderzoek te voeren. Of zie ik dat nu echt verkeerd?

Johan Delmulle: Het hangt er vanaf. Er komen maandelijks advocaten bij mij die me meedelen een cliënt te hebben – dat is toch ook een privépersoon, dat mag zelfs een vereniging zijn en dat gebeurt in alle materies – die een aantal feiten heeft gepleegd en hij zou daarmee bij Justitie willen komen. Dat betreft bijvoorbeeld feiten over een groot stuk van het grondgebied of met een zware internationale link.

Mijn antwoord is dan het volgende. “Meester, u mag dat naar mij sturen en ik zal dat bekijken. En als dat inderdaad zo zwaar is als u zegt, dan zal ik dat hier houden en dan openen wij op basis daarvan een strafonderzoek. Als ik vind dat dit eerder gedelocaliseerd thuishoort bij een lokale procureur, dan zal ik uw klacht doorzenden naar de plaatselijke procureur, tot beschikking en voor gevolg, en die zal daar dan wel het nodige gevolg aan geven.” Ik krijg dat ook binnen.

Indien uw turnvereniging daarmee zou komen, dan is het inderdaad niet uitgesloten – tenzij ik nattigheid voel, dat is natuurlijk iets anders – dat ik zeg mij dat te bezorgen. Als men al zelf de stap zet naar mij, ga ik na hun vertrek niet zeggen: komaan jongens, we gaan er snel achteraan en we doen er nog een huiszoeking bovenop, via de onderzoeksrechter. Neen, het is subtieler dan dat.

La présidente: Monsieur le procureur fédéral, j'étais en train de relire les questions. Il en reste encore une, qui porte sur les dossiers de catégorie 4 qui vous ont été donnés par les évêques. C'était une question précise, si je m'en souviens bien. Voulez-vous apporter des renseignements complémentaires?

Johan Delmulle: Waar het juist over gaat, heb ik in mijn inleidende uiteenzetting gezegd.

La présidente: Nous savons qu'il s'agit des dossiers envoyés directement par les évêques.

Johan Delmulle: J'en ai expliqué le contenu.

La présidente: Il y avait la question précise de M. Van Hecke.

Johan Delmulle: Het is eigenlijk maar van een bisschop. Het is niet van twee. Het is de bisschop van Gent.

La présidente: C'est normal. C'est ce qu'il nous a dit. On clôture.

Carina Van Cauter: Ik had gevraagd of in artikel 144sexies, waarnaar u hebt verwezen met uw coördinatieopdracht, de figuur van de onderzoeksrechter inbegrepen is.

Johan Delmulle: Eigenlijk niet.

Carina Van Cauter: Er kan dus geen coördinatie gebeuren?

Johan Delmulle: Het is de uitoefening van de strafvordering die wordt gecoördineerd. De uitoefening van de strafvordering is het prerogatief van het openbaar ministerie. Wij coördineren tussen en gaan in overleg met procureurs.

Wat wij vaak hoffelijkheidshalve doen, is de onderzoeksrechter erbij halen zodat hij kan weten wat er gebeurt, maar strikt genomen, hoeft dat niet. Strikt genomen zou ik kunnen zeggen, met het instrumentarium dat mij ter beschikking staat in het Wetboek, dat om een bepaalde geponde

reden een onderzoek dat nu in Brussel loopt, bijvoorbeeld eigenlijk thuishoort in Kortrijk.

Wat gebeurt er dan? Wat zegt ons Wetboek dan? Dan moet ik een vordering laten nemen door de procureur van Brussel bij de raadkamer om de onderzoeksrechter in Brussel te ontslaan van zijn onderzoek. Ik kan daarover immers niet zelf beslissen. Indien de raadkamer zo beslist, wordt het dossier dan, en dat is de tweede belangrijke correctief, naar het parket van Kortrijk overgemaakt, waar men echter vaststelt dat het uit gerechtelijk onderzoek komt en dus terug in gerechtelijk onderzoek moet gaan, ditmaal in Kortrijk.

De procureur in Kortrijk moet dus opnieuw in een gerechtelijk onderzoek vorderen. Het kan ook best zijn dat de raadkamer zegt dat ik het bij het verkeerde eind heb, dat de onderzoeksrechter volledig rechtsgeldig bezig is en dat het niet naar Kortrijk moet gaan. Dan kunnen wij desgevallend de gebruikelijke beroepsprocedures toepassen.

Het systeem zit wel goed in elkaar, maar het weegt, het neemt tijd in beslag.

Carina Van Cauter: In dit dossier is er geen dergelijke vordering geweest door de procureur des Konings?

Johan Delmulle: In dit dossier liggen er nu acht dossiers op mijn bureau waarin wij zullen moeten beslissen of het van de provincie naar Brussel gaat of omgekeerd.

Stefaan Van Hecke: Het is een vraag die ik al gesteld heb, maar die nog niet beantwoord was.

Van alle dossiers die u hebt gecoördineerd, hoeveel waren er ook in het dossier-De Troy? Dat was een van de afwegingen die u maakte, het nagaan of een klacht die binnenkwam ook al in onderzoek was bij De Troy. Hebt u daar de cijfers van?

Johan Delmulle: Van die 150 C3's zijn er 141 waarvan we zekerheid hebben dat dit niet het geval is. Waarom hebben wij die zekerheid? Omdat wij rechtstreeks gevat worden door het slachtoffer. Wij vragen het gewoon aan het slachtoffer. Wij vragen of zij ooit bij Devillé, bij Halsberghe of bij Adriaenssens zijn geweest. Zij antwoorden ontkennend en zeggen dat wij de eerste zijn bij wie ze komen.

Er zijn er nog zeven in afwerking of die misschien al afgewerkt zijn, maar dat zal waarschijnlijk

hetzelfde verhaal zijn. Er zijn er twee waarvan ik het niet weet. Dat zijn de twee met coördinatieproblemen.

Voor de C2's zijn er 13, als ik het mij goed herinner, waarin ik nog coördineer. Het staat in de nota die ik straks zal doormailen, en die mijn uiteenzetting bevat... Ik kan het u zeggen, als ik hem terugvind. In 18 dossiers, schrijf ik, is nog verdere coördinatie geboden. Dat zijn er dus nog 18 in totaal waarvan we het niet goed weten of waarvan we weten dat er een samenloop is.

Stefaan Van Hecke: Er zijn dus quasi geen overlappingen met de dossiers die De Troy onder zich had?

Johan Delmulle: Het gros van mijn dossiers die ik dispatch, wordt gevormd door de nieuwe. Ik heb er 13 binnengekregen van Adriaenssens. Die zaten op de wip natuurlijk. Daar heb ik een briefwisseling met de onderzoeksrechter over gevoerd, zoals ik heb uitgelegd. Hij verzette zich niet, dat was dus geen probleem. Die zijn gedispatcht, behoudens de drie die ik nog moet doen.

Dan zijn er nog de nieuwe die ik heb binnengekregen. Daar heb ik het voordeel dat ik de vraag rechtstreeks kan stellen. Het is vooral het dossier C2, waar de lokale procureur zegt met een onderzoek bezig te zijn en te willen weten of hij verder kan doen. Vooral voor die dossiers zit ik liever dicht bij de zon.

La présidente: Nous avons fait le tour de la question avec M. Delmulle, procureur fédéral. Je le remercie d'être venu devant cette commission. Je vous propose une pause de dix minutes. Messieurs les juges, je vous prie de m'excuser pour l'attente et je vous prie de nous rejoindre pour être auditionnés.

*La réunion publique de commission est suspendue à 15.58 heures.
De openbare commissievergadering wordt geschorst om 15.58 uur.*